

Αντιφωνητής

Ἔστιν δὲ καὶ διδακτὸν ἢ ἀνδρεία καὶ οὐκ ἂν τις, ἄνευ μαθήσεώς τε καὶ μελέτης, πρὸς ἀνδρείαν ἐπίδοσις γένοιτο

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΙΟ ΓΝΩΜΗΣ

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2007

ΕΤΟΣ 9ο / ΑΡ. Φ. 215 / ΤΙΜΗ 1 €

Τὰ ἄλλα Ὁσκαρ

Τὰ βραβεῖα Ὁσκαρ δόθηκαν λοιπὸν καὶ φέτος, καὶ σὰς τὰ παρουσιάσουμε ἀποκλειστικά (ὅπως πάντα) στὸν «Ἀντιφωνητή». Ὅχι αὐτὰ πού ἀνακοίνωσαν τὰ «σοβαρά» ΜΜΕ, μὰ τὰ ἄλλα, τὰ ἀληθινά. Ἐχουμε λοιπὸν καὶ λέμε:

Ὁσκαρ σκηνοθεσίας:

Στὸν Κώστα Καραμανλή, γιὰ τὴν μεγάλη του ἐπιτυχία «Ἡ νέα διακυβέρνηση» (μὰ ὁ μπαγάσας ἦταν τόσο πειστικός!)

Ὁσκαρ σεναρίου: Στὴ Μαρία Ρεπούση, γιὰ τὴν εὐφάνταστη «Ἱστορία 6ης Δημοτικού». Ἐκοψε μάλιστα καὶ 451 εἰσιτήρια.

Ὁσκαρ Α' ἀντρικοῦ ρόλου: Στὸν κωμικό Πῶργο Παπανδρέου γιὰ τὸν ρόλο του «Ἀρχηγὸς τοῦ ΠαΣοΚ»

Ὁσκαρ Α' γυναικειοῦ ρόλου: Στὴ Χριστίνα Κουλούρη πού παίζει τὴν ἱστορικό στὴν διεθνή συμπαραγωγή «Νέο παρελθὸν βαλκάνιων ἰθαγενῶν»

Ὁσκαρ οἰκογενειοκρατίας: Στὴν Ντόρα Μπακογιάννη πού προσέλαβε - μετ' ἐπαίνων! - στὸ ΥΠΕΞ τὸν γιόκα της

Ὁσκαρ κινουμένων σχεδίων: Στὸν Πῶργο Παπανδρέου (ναί, πάλι!) γιὰ τὴ στελέχωση τοῦ ΠαΣοΚ

Ὁσκαρ πατριωτικότερης δημοσιογραφίας: Στὸν Γ. Πρετεντέρη (μετὰ ἀπὸ σκληρὴ μάχη μὲ ὅλο τὸ κάστ τοῦ «Βήματος»)

Ὁσκαρ ἀντιρατσισμού: Στὴν «Καρλότα» πού ἔκανε ἤδη 2 ἐγχειρήσεις ἀλλαγῆς φύλου (καὶ πάει γιὰ τρίτη)

Ὁσκαρ τουρκισμού: Στὸν νέο πρωκσενομουφτή Ἐάνθης Α. Μέτε, πού δέν ποζάρει ποτέ χωρὶς τὴν ἡμισέλινο στὸ πλάνο

Ὁσκαρ λαϊκισμού: Στὸν νομάρχη Ροδόπης Α. Γιαννακίδη, πού ἔφαγε τίς παλάμες του σέ χειραψίες καὶ πλατοχαϊδολογήματα

Ὁσκαρ παρενδυματολογίας: Στὸν Ἄλεκο Ἀλαβάνο γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ κομματικοῦ του χώρου ὡς «Ἀριστερᾶς»

Ὁσκαρ ξένης ταινίας: Στὴν καλοκαιρινὴ κωμωδία «Οἱ ἀεροπειρατές τῆς Ἀλ Κάιντα», τοῦ Τόνου Μπλαίρ

Ὁσκαρ πολιτικοῦ λόγου: Στὴ Βέφα Ἀλεξιάδου πού καθημερινὰ παράγει ὅ,τι πῶ πολιτικό λέγεται στὴ μικρὴ ὀθόνη

Ἀπολογισμὸς Εὐριπίδη: + + + + +!

Τὸ Σάββατο, 23/2/07, στὸ Ξενοδοχεῖο Ξενία τῆς Κομοτηνῆς, ὁ βουλευτὴς Ρο-δόπης καὶ ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν Εὐριπίδης Στυλιανίδης παρουσίασε στοὺς ἐκπροσώπους τῶν ΜΜΕ τῆς περιοχῆς τὸ ἔργο τῆς διεντίας 2004-2006, τὸ ἔργο του δηλαδὴ ὡς βουλευτὴ καὶ μέλους τῆς Κυβέρνησης. Μίλησε στοὺς δημοσιογράφους, δέχθηκε ἐρωτήσεις καὶ μοίρασε ἕνα σχετικὸ λεύκωμα μὲ ἀπολογισμὸ τῆς δράσης του.

Τόσο ὁ γραπτὸς ὅσο καὶ ὁ προφορικός λόγος τοῦ ὑφυπουργοῦ ἦταν πειστικός καὶ πλήρης. Ξεκαθαρίζοντας ἐξαρχῆς ὅτι συνειδητὰ δέν ἀναπαρήγαγε (κι οὔτε σκοπεύει νὰ τὸ πράξει) τὸ πρότυπο τοῦ «βουλευτῆ τοῦ καφέ», μὲτόφιλικό χτύπημα στὴν πλάτη, τίς ψεύτικες ὑποσχέσεις καὶ τὰ ρουσφέτια, ἀνέφερε ὅσα ἔκανε ὡς μέλος τῆς Κυβέρνησης γιὰ τὸ καλὸ τῆς σύνολης περιοχῆς, χωρὶς νὰ παραγνωρίζει συγχρόνως τίς καθημερινὲς ἀνάγκες τῶν συμπολιτῶν πού ζητοῦν κάποιες νόμιμες διευκολύνσεις (ἀνέφερε μάλιστα τὸν ἀριθμὸ τῶν 11.000 αἰτημάτων!).

Δέν θὰ συμμεριστοῦμε τὸν ἐνθουσιώδη τόνο τοῦ ὑφυπουργοῦ ἀπολογισμοῦ, καθότι ἔχουμε ἄλλη ἐκτίμηση γιὰ τὴν ἐλλαδικὴ πραγματικότητα καὶ γιὰ τὸ πρακτεὸν μιᾶς πολιτείας. Ὅμως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς κατάστασης (καὶ τῶν ὑποχρεώσεων ἑνὸς ὑφυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν), πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι πράγματι ὁ Εὐριπίδης ἔκανε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν Ροδόπη καὶ σχεδὸν ὅλα στὴ σωστὴ κατεύθυνση. Μέσα στὸ μίζερο σκηνικό πού ὅλοι βλέπουμε, δούλεψε πολὺ καὶ δέν εἶναι χωρὶς σημασία ὅτι οἱ βαρῶνοι τῶν ἀθηναϊκῶν

κυκλωμάτων ἐξουσίας (πολιτικῆς, δημοσιογραφικῆς κτλ) δέν μπόρεσαν μέχρι τώρα νὰ τὸν πιάσουν πουθενὰ «φάουλ». Ἀντίθετα, καταγράφεται σταθερὰ στοὺς συμπαθεῖς καὶ πετυχημένους. Καὶ ἡ ἀντιστροφή τῶν δυσμενῶν ἐξελίξεων στίς ἐξαγωγές μας ὀφείλει πολλὰ στὴν δικὴ του δραστηριότητα, ὡς ἐπικεφαλῆς τῆς οικονομικῆς διπλωματίας.

Ἡ γνώμη μας, ὅπως καὶ κάποιες φορές στὸ παρελθὸν ἀφήσαμε νὰ διαφανεῖ, εἶναι πῶς ὁ Εὐριπίδης εἶναι ἕνα πραγματικὸ κεφάλαιο γιὰ τὸν τόπο μας. Καὶ δέν εἶναι μόνον πού τὸν χωρίζουν ἔτη φωτὸς ἀπὸ τὸν ἐπόμενο πολιτικό τῆς περιοχῆς, οὔτε μόνον ἡ σταθερὴ θέση του στὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο (κάτι πρωτόγνωρο γιὰ τὴν Ροδόπη) εἶναι καὶ ἡ πολὺ καλὴ προσωπικὴ του σχέση μὲ τὸν Καραμανλή, ἡ ὁποία τοῦ ἀνοίγει δρόμους καὶ δυνατότητες (ἡ ριζικὰ βελτιωμένη μειονοτικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας μας π.χ. δέν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄσχετη μὲ τὴν παρουσία τοῦ Στυλιανίδη στὸ ΥΠΕΞ). Μακάρι νὰ μὴν μᾶς διαψεύσει...

Τὰ βιβλία «Ἱστορίας» τοῦ CDRSEE... χειροκροτήθηκαν στὴν Κομοτηνὴ!

Τὴν Πέμπτη, 15-2, στὴν Κομοτηνὴ, μπροστὰ σέ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, ἡ κ. Χριστίνα Κουλούρη* παρουσίασε τὸ προϊόν τῆς χρηματοδότησης Ἀμερικανῶν, Γερμανῶν καὶ ἄλλων φιλόδοξων εἰρηνοστῶν: Τὴ δοκιμὴ συγγραφῆς κοινῆς ἱστορίας τῶν βαλκανικῶν λαῶν, ἡ μᾶλλον, τῶν πρώην ὑποτελῶν τοῦ Σουλτάνου, ἀπὸ τὸ Κέντρο γιὰ τὴν Δημοκρατία καὶ τὴ Συμφιλίωση στὴ ΝΑ Εὐρώπη (CDRSEE).

Ἦρθε, μίλησε γιὰ τὸ τετράτομο αὐτὸ ἐργαλεῖο πού στοχεύει ἀπευθείας στὴν ἐθνικὴ συγκρότηση καὶ ἰστο-

ρική συνείδηση τῶν Ἑλλήνων (κι ὄχι μόνον) καί... χειροκροτήθηκε! Ἡ τραγικὴ ἀγνοία τῆς πλειοψηφίας, ἡ ἐγκληματικὴ ἀφέλεια ἀρκετῶν καὶ ἡ ἄθλια συνηγορὴ ἐλαχίστων κόντεψαν νὰ ἀφήσουν ἀσχολίαστη τὴν κατάμωτρη αὐτὴ ΠΡΟΚΛΗΣΗ. Ὅμως ἤμασταν καὶ μεῖς ἐκεῖ, ὅποτε καταλαβαίνετε... (Σελ. 4)

* Τῆς ὁποίας κείμενο στρεφόμενο κατὰ τῆς ἐθνικῆς μας ὁμοιογένειας διδάσκεται στὴ Γ' Γυμνασίον (μάθημα «Νεοελληνικῆς Γλώσσας»!)

Μιά ὥραία παρέα στὸ Κογκρέσο

Θυμαστε πρὶν ἕνα μῆνα πού γράφαμε γιὰ τὴ νέα σύνθεση τοῦ Κογκρέσου καὶ τὴν καταθλιπτικὴ κυριαρχία τῶν σιωνιστῶν; Ἐ, προσέξτε τὴν εἶδηση: Ἡ ὑποεπιτροπὴ Μέσης Ανατολῆς Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Σώματος, καθὼς σχεδιάζει, ἤδη, τίς πρωτοβουλίες καὶ τίς θέσεις τῆς στὸ Μεσανατολικὸ ζήτημα, κάλεσε σέ ἀκρόαση τρεῖς (3) ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἀκούσει τὴ γνώμη τους πάνω στὰ «ἐπόμενα βήματα τῆς εἰρηνευτικῆς διαδικασίας Ἰσραὴλ - Παλαιστινίων». Ποιὸς λένε λοιπὸν ὅτι κάλεσαν οἱ κύριοι Τόμ Λάντος - πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς - καὶ Γκάρι Ἀκερμαν - πρόεδρος τῆς Ὑποεπιτροπῆς - (παρακαλῶ, μὴν σκαλίζετε τὸ θρησκευμὰ τους, εἶναι προσωπικὸ δεδομένο): Τὸν καθηγητὴ Ντάνιελ Πάιπς, τὸν διπλωμάτη Μάρτιν Ἰντικ καὶ τὸν Ντέιβιντ Μακόβσκι, ὅλοι τους δραστήριοι ὑπερσιωνιστές σέ ἐβραϊκὲς ὀργανώσεις τῶν ΗΠΑ! Καταλαβαίνετε τί ἀντικειμενικότητα ἔδωσε καὶ πήρε, ἔ; Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο: Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δαβὶδ Μακόβσκι, ὁ Ἄλαν, εἶναι διευθυντὴς προσωπικοῦ στὴν Ἐπιτροπὴ!

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Διάβασα τὴν δήλωση τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Τάσσου Παπαδόπουλου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἑλληνα, σχετικὰ μὲ τὴ στάση τῆς Ἀθήνας γιὰ τὴν κρίση τῶν πετρελαίων: «Δέν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιβαρύνουμε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ δικά μας προβλήματα» καὶ ἀπόρησα. ΠΟΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ; Ποιὰ εἶναι ἄραγε τὰ προβλήματα τῆς Ἀθηναϊκῆς ἡγεσίας σήμερα στὰ ὁποία δέν πρέπει νὰ ἐπισυναφθεῖ καὶ ἡ κυπριακὴ κυριαρχία;

- Ἡ παραμονὴ στὴν ἐξουσία;
- Ἡ ἐσωκομματικὴ διαπάλη γιὰ τὸ γκουβέρνο καὶ τὴν κουτάλα;
- Ἡ διαχείριση τῆς καθημερινότητος μὲ ὄρους τηλεοπτικῆς προπαγάνδας;
- Ἡ κατὰ γράμμα τήρηση τῶν ἐντολῶν ἀπὸ τίς Βρυξέλλες καὶ τίς ΗΠΑ;
- Ἡ τροχονομικὴ ρύθμιση τῶν συμφερόντων τῶν μεγαλομπεξαχτάδων;
- Τὸ ἱατρικὸ ἱστορικὸ τοῦ μακαρίτη τοῦ διοικητῆ τοῦ ΙΚΑ;

Δέν ξέρω, ἴσως καὶ νὰ τοὺς ἀδικῶ, ἀλλὰ δέν μπορῶ νὰ βρῶ τίποτε ἄλλο. Ἄν γνωρίζετε ἐσεῖς κι ἄλλα προβλήματα τους, πείτε μας νὰ τὰ γράψουμε.

Ο ΜΠΟΥΓΙΟΥΚΑΝΙΤ ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ ΜΕ ΠΕΠΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Ουάσιγκτων, 15.2.07
Του Λάμπρου Παπαντωνίου

Φιέστα πρώτης κατηγορίας, υπέρ του Κεμαλισμού, πραγματοποιήσε ο Αρχηγός του Τουρκικού Γενικού Μεκτου Έπιτελείου, Στρατηγός Γιασάρ Μπουγιουκανίτ, επισκεπτομένος επίσημα την αμερικανική πρωτεύουσα, με ομιλία στη διάρκεια δεξίωσης μέσα στην Τουρκική Πρεσβεία χθές βράδυ, σε ένα πολυπληθές αλλά και εκλεκτό ακροατήριο, ως επί το πλείστον θαυμαστών και υποστηρικτών του. Επρόκειτο, βασικά, για μια καμπάνια εναντίον της Κυβέρνησης Ερντογάν, προβάλλοντας συνέχεια τον Τουρκικό Στρατό και τον Κεμάλ Ατατούρκ, με τα ζωγρά και παρατατεμένα χειροκροτήματα να δίνουν την εντύπωση ότι ο ομιλών δεν είναι απλός στρατιώτης και υπηρέτης του Λαού της Τουρκίας αλλά οήτορας σε προεκλογική εκστρατεία.

Ανάμεσα σε διάφορα, ο Στρατηγός Μπουγιουκανίτ υπαράμυνθηκε της αποστολής των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων για την προστασία της εδαφικής ακεραιότητας και ασφάλειας της Τουρκίας από εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους, σάν να μην υπάρχει στην χώρα υπεύθυνη πολιτική ηγεσία, επιτιθέμενος εναντίον εκείνων «που επιδιώκουν την αλλαγή του παρόντος καθεστώτος!» Δηλαδή ότι η Τουρκία κυβερνάται συλλογικά από την πολιτική και την στρατιωτική ηγεσία της χώρας. Ενώ Κυρία Αμερικανού Υφυπουργού δεν δίστασε να πει, εκφράζοντας τον θαυμασμό της προς τον μαροφιλόδοξο Στρατηγό, ότι «τα ποσοστά ανατροπής της Κυβέρνησης Ερντογάν, σήμερα έχουν φθάσει στο 50%!». Σε κάποιο σημείο διακήρυξε με φωνή ο υποψήφιος δικτάτορας, που θέλει να δέσει τον Τουρκικό Λαό χειροπόδαρα: «Η Τουρκική Δημοκρατία ουδέποτε στην ιστορία της αντιμετώπισε χειρότερους κινδύνους, απειλές και φασαρίες από της ιδρύσεως της, το 1923, από τον Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ. Καθόσον, οι πανίσχυρες

στρατιωτικές δυνάμεις προστατεύουν την Τουρκία, αυτή θα παραμείνει στη θέση της. Κανένας απολύτως δεν μπορεί να την διαμελίσει. Εκείνοι οι οποίοι τρέφουν τέτοια όνειρα, θα ξυπνήσουν και θα καταστούν οι εφιάλτες μας!» Πανδαιμόνιο χειροκροτημάτων και ζητωκραυγών από τους παριστάμενους.

Ένα μεγάλο μέρος της ομιλίας του, το αφιέρωσε στην «τρομοκρατική» οργάνωση των Κούρδων ανταρτών του ΡΚΚ, προειδοποιώντας τις δυνάμεις που τους υποστηρίζουν εντέχνως εντός Τουρκίας, φοβούμενος ο θρασυδείλος Στρατηγός να τις κατονομάσει, γιατί αναμφισβήτητα σε αυτές συγκαταλέγονται και οι ΗΠΑ. Επιτέθηκε δριμύτητα και εναντίον των Κούρδων ηγετών του Ιράκ Τζελάλ Ταλαμπανί και Μασούντ Μπαρζανί, κατηγορώντας τους ότι προσπαθούν να δημιουργήσουν ανεξάρτητο Κουρδιστάν, παρέχοντας ανοιχτή βοήθεια στους αντάρτες του ΡΚΚ, τονίζοντας σ' αυτό το σημείο: «Το πρόβλημα της τρομοκρατίας στο Βόρειο Ιράκ, το πρόβλημα της τρομοκρατίας μέσα στην Τουρκία και η υπόθεση της εδαφικής ακεραιότητας του Ιράκ αποτελεί πρόβλημα και της Τουρκίας! Αυτά δεν μπορούν να ξεχωρισθούν το ένα από το άλλο. Κανένας απολύτως και κανένα ίδρυμα δεν θα είναι ουδέποτε σε θέση να πετάξει την Τουρκία έξω από το σημερινό της συνταγματικό καθεστώς!» Δεύτερη ανοιχτή αιχμή εναντίον του λαοπρόβλητου πρωθυπουργού της Τουρκίας Ερντογάν, ο οποίος επιδιώκει την ανάληψη της Προεδρίας της Δημοκρατίας στις επικείμενες εκλογές, για να θέσει τέραμα σε αυτό το υφιστάμενο «συνταγματικό καθεστώς», που ανέφερε ο κ. Μπουγιουκανίτ, δηλαδή άσκησης της εξουσίας συλλογικά, με στρατιωτικούς-διά του Εθνικού Συμβουλίου της Τουρκίας που το ελέγχουν οι Στρατηγοί και της εκλεγμένης από τον Λαό της Τουρκίας Κυβέρνησης. Σ' αυτό το σημείο επιτέθηκε σε φιλοκυβερνητικά έντυπα που φοβήθηκε να τα κατονομάσει, γιατί έχουν γράψει

και συνεχίζουν να γράφουν ότι πήγε στην Αμερική για να εξασφαλίσει το χρίσμα, την έγκριση, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Δεν χρειάζομαι οποιαδήποτε τέτοια έγκριση! Τίνος έγκριση χρειάσθηκε ο Μουσταφά

Κεμάλ Ατατούρκ, όταν δημιούργησε την Τουρκική Δημοκρατία; Μόνο ο Τουρκικός Λαός είναι εκείνος, που θα δώσει την έγκρισή του!» Δεν εξήγησε, όμως, το πώς. Ευχόμαστε να μην εννοεί τα τανκς και τον γύψο! Μάλιστα, έγινε έξαλλος όταν έφθασε σ' αυτή του, ότι ο πασίγνωστος Τούρκος αρθρογράφος, Φεχμί Κορού, την περασμένη Τρίτη στο Ίδρυμα Brookings, σε συζήτηση που διηύθυνε ο πρώην Αμερικανός Πρόεδρος στην Αγκυρα, Μάρκ Πάρις, με θέμα «Τουρκία 2007: Υψηλοί Κίνδυνοι της Χρονιάς Αυτής», είπε ξεκάθαρα, ότι ο Πρωθυπουργός Ρετζέπ Ερντογάν αναμένεται, πολύ σύντομα, να ανακοινώσει την υποψήφιοτά του για το αξίωμα του Προέδρου της Τουρκικής Δημοκρατίας, κάτι στο οποίο αντιτίθεται σφόδρα ο Μπουγιουκανίτ. Ενώ στις 8 Φεβρουαρίου, μιλώντας στο Ίδρυμα German Marsall Fund ο Αντιπρόεδρος της Τουρκικής Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών, Αμπντουλάχ Γκιουλ, απαντώντας σε ερώτηση του υποφαινομένου, δήλωσε θαρραλέα, ότι «οποιοσδήποτε αποτολμήσει να υπονομεύσει την Δημοκρατία στην Τουρκία, θα τελέσει εσχάτη προδοσία!»

Ο Στρατηγός δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στο γνωστό Ψήφισμα της Αμερικανικής Βουλής των Αντιπροσώπων για την αναγνώριση της Αρμενικής Γενοκτονίας του 1915, λέγοντας: «Θα πανέσομε και θα ενοχληθούμε αν εγκριθεί αυτό το Ψήφισμα. Δεν θέλω να υπεισέλθω σε πολεμικές για το τι θα κάνουμε ως Τουρκία, ή δεν θα κάνουμε. Αλλά πιστεύω,

ότι οι Αμερικανοί εκείνοι, με κοινή λογική, θα αρνηθούν να κάνουν την Τουρκία να πονέσει». Δηλαδή, ο δειλός στρατηγός απέφυγε σκόπιμα την αντιπαράθεση με την Αμερικανική Κυβέρνηση, σε αντίθεση με τον Αντιπρόεδρο της Τουρκικής Κυβέρνησης και Υπουργό Εξωτερικών, που, μέσα στο Ίδρυμα German Marsall Fund, είχε το θάρρος να δηλώσει ότι κάτι τέτοιο «θα δηλητηριάσει αναμφισβήτητα τις Τουρκοαμερικανικές σχέσεις και τη συνεργασία ΗΠΑ - Τουρκίας!».

Ο Μπουγιουκανίτ, κατά το διάστημα της παραμονής του στην Ουάσιγκτον συναντήθηκε κατ' ιδίαν και διαδοχικά, με τον Αντιπρόεδρο της Αμερικανικής Κυβέρνησης και υπεύθυνο των τεκταινομένων στο Ιράκ, Ντικ Τσέινη, με τον Προεδρικό Σύμβουλο για ζητήματα Εθνικής Ασφαλείας Στήβεν Χάντλεϋ, στον Λευκό Οίκο, τον πασίγνωστο φιλότουρκο Βουλευτή, Τόμ Λάντος, Πρόεδρο της πανίσχυρης Επιτροπής Εξωτερικών Σχέσεων της Βουλής των Αντιπροσώπων, ο οποίος και ανέλαβε τις επαφές του Τούρκου Στρατηγού στο Κογκρέσο, αλλά και σε «άδντους χάρους αναμαλίας», που δεν είναι της παρούσης, τον Αρχηγό του Αμερικανικού Γενικού Μεκτου Έπιτελείου, Στρατηγό Πήτερ Πέις και τον Υφυπουργό Αμυνας Έρικ Έντελμαν. Με τον συγκεκριμένο αυτόν επίσημο έχουν ένα κοινό σημείο: Ότι και οι δύο δεν συμπαθούν τον Ταγίπ Ρετζέπ Ερντογάν, η Κυβέρνηση του οποίου, ουσιαστικά, απέλασε από την Αγκυρα τον κ. Έντελμαν, όταν υπηρετούσε ως Πρόεδρος των ΗΠΑ. Και για άγνωστους λόγους ματαιώθηκε η προγραμματισθείσα συνάντησή του με τον Αμερικανό Υπουργό Αμυνας, Ρόμπερτ Γκέιτς. Το συμπέρασμα από τις επαφές του αυτές αποτελεί ένα τεράστιο μυστήριο, γιατί πέπλος μυστικότητας κάλυψε τις συνομιλίες και από τις δύο πλευρές, χωρίς να υπάρχει η παραμικρότερη διαφάνεια. Άλλωστε, λέγεται ειπών ο Στρατηγός Μπουγιουκανίτ, ότι δεν έχει να δηλώσει τίποτε στους δημοσιογράφους. Και ότι έχει να δηλώσει, θα το πεί, με την επιστροφή του, στην Αγκυρα. Κι εμείς λέμε: Αέρας, λοιπόν, στα πανιά του, μηδέ πουλί πετάμενο να μην βρεθεί μπροστά του!

Το σήριαλ «Αλβανικές εκλογές» σε νέα επεισόδια

Σε κλίμα ρευστότητας, παρατυπιών, απογοήτευσης των διεθνών παρατηρητών και νέων συστάσεων από την Ευρώπη και από διεθνείς οργανισμούς συνεχίζεται μέχρι σήμερα (!!!) η καταμέτρηση των ψήφων των δημοτικών εκλογών στην Αλβανία, οι οποίες διεξήχθησαν στις 18/2. Η διεθνής κοινότητα ήταν πάλι εκεί για να καταγράψει τα γνωστά ζητήματα. «Τα προβλήματα που παρουσιάστηκαν κατά τις δημοτικές εκλογές στην Αλβανία καταδεικνύουν την ανάγκη καλύτερης συνεργασίας μεταξύ των κομμάτων», εκτίμησε ο ευρωπαϊκός Επίτροπος για τη Διεύθυνση, Όλι Ρεν. Ο Γ. Γκρούντ, επικεφαλής της Επιτροπής Παρατηρητών του ΟΑΣΕ δήλωσε ότι «για κάποιον σαν εμένα, που έχει παρακολουθήσει έναν αριθμό εκλογών στην Αλβανία, αυτές που διενεργήθηκαν την Κυριακή ήταν κατά κάποιον τρόπο μία απογοήτευση. Αντιπροσωπεύουν μία χαμένη ευκαιρία να οργανωθεί μία ψηφοφορία που να συνάδει πλήρως με τις διεθνείς δεσμεύσεις και τις προδιαγραφές δημοκρατικών εκλογών». Την εκτίμηση ότι οι δημοτικές εκλογές στην Αλβανία «όπως πάντα, διεξήχθησαν με λάθη», διατύπωσε η ευρωβουλευτής Ν. Πακ, αρμόδια για θέματα ΝΑ Ευρώπης, η οποία εντόπισε μάλιστα δύο βασικά προβλήματα των εκλογών: την έλλειψη αφενός μεν ενός καταλόγου, στον οποίο να

είναι καταχωρημένοι όλοι οι ψηφοφόροι, αφετέρου δε, δελτίων ταυτότητας. Μάλιστα αξιωματούχοι του υπουργείου Εσωτερικών παραδέχθηκαν ότι στον προσωρινό εκλογικό κατάλογο υπήρχαν 40.000 πολίτες, τα ονόματα των οποίων έχουν καταχωρηθεί δύο ή παραπάνω φορές στον κατάλογο.

Από την αλβανική πλευρά ο Σ. Μπερίσα δήλωσε ότι «οι εκλογές κατέδειξαν ξεκάθαρα την πολιτική βούληση της κυβέρνησης να διεξαγάγει ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές. Επομένως, αυτές οι εκλογές αποτελούν νίκη όχι μόνο για την κυβέρνηση, αλλά και για την Αλβανία, προσδοκία της οποίας είναι η ένταξή της στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ». Η δε εκπρόσωπος του Σοσιαλιστικού Κόμματος ανέφερε ότι «το Σ.Κ. και η Ενωμένη Αριστερά έχουν κερδίσει τις δημοτικές εκλογές αφού πήραν εννέα μεγάλους δήμους», ανάμεσα στους οποίους και τα Τίρανα, με επανεκλογή του δημάρχου και προέδρου του ΣΚ Έ. Ράμα Η αριστερή αντιπολίτευση επικράτησε στο Δυρράχιο, την Κορυτσά, τη Λούσνια, ενώ η κυβέρνηση εξασφάλισε (ξανά) τα προπύργιά της στον βορρά.

Η ελληνική μειονότητα στηρίζοντας το Κόμμα της Ένωσης Ανθρώπινων Δικαιωμάτων (ΚΕΑΔ) κέρδισε τις περιοχές στις οποίες εδώ και χρόνια εκλέγει έπαρχους και αναδείχτηκε τέταρτο κόμμα στην επικράτεια. Συγκεκριμένα εκλέχτηκε έπαρχος Ανω Δρόπολης ο Κ. Κώτας, Κάτω Δρόπολης ο Δ. Μαλιούκας, Παγωνίου ο Δ. Μειντήρ, Φοινικίου ο Ζ. Λούτσης,

Μεσοποτάμου ο Θ. Καΐσης, Λειβαδιάς ο Η. Νταλιάνης, Αλικίου ο Η. Αθανασίου και Νίβιτσας ο Κ. Κουλής, ενώ εκλέχτηκαν με τη στήριξη του ΚΕΑΔ έπαρχοι στην περιοχή Μολάι της Κορυτσάς ο Α. Τζέμιος, Ντιβιάκα της Λούσνιας ο Η. Γκορέλιας και Χαι Μέλ της Σκόδρας ο Λ. Μπιμπαι. Με τη στήριξη του ΚΕΑΔ εκλέχτηκαν δήμαρχοι στη Χιμάρα ο Β. Μπολάνος, στη Σελενίτσα ο Η. Σεφέρης, ενώ εκκρεμεί ακόμη η διαδικασία στην Άρτα (Αυλώνα), Ζαγοριά (Αργυρόκαστρο) και Φράσερι (Πρεμετή). Ειδικότερα, στη Χιμάρα είχαμε μία πάλι από τα ίδια. Η τελική καταμέτρηση των ψήφων είναι σχεδόν αδύνατη, οι κάλπες βρίσκονται ακόμη στο δρόμο για τα Τίρανα (!), προκαλώντας την αγανάκτηση της ελληνικής μειονότητας, και ιδιαίτερα των νέων Χιμαριωτών οι οποίοι στήριξαν μαζικά την επανεκλογή του Β. Μπολάνου. Στη Χιμάρα μέχρι τη στιγμή που πληκτρολογούνταν αυτές οι γραμμές, δέκα μέρες μετά την «εκλογική διαδικασία» (!!!) δεν είχε ανακοινωθεί ακόμη η τελική καταμέτρηση των ψήφων που σταμάτησε τη Δευτέρα 19 Φεβρουαρίου. Μπορεί ο Β. Μπολάνος να έχει εκλεγεί μεν Δήμαρχος, αλλά μόνο με πέντε δημοτικούς συμβούλους σε σύνολο δεκαεπτά. Μάλιστα οι άλλες 12 έδρες μοιράστηκαν σε όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης. Ο πρόεδρος του ΚΕΑΔ, Β. Ντούλες, διαμαρτυρήθηκε για νοθεία στις εκλογές στη Χιμάρα και κατέθεσε

Από την πλευρά της η Αθήνα δια του

εκπροσώπου του ΥΠΕΞ αναφέρθηκε στα γνωστά: «Παρακολουθήσαμε με εξαιρετικό ενδιαφέρον... Εξακολουθεί να μας προβληματίζει... Ελπίζουμε...». Δέν μπορεί, αυτές οι ανακοινώσεις είναι αποθηκευμένες στον σκληρό δίσκο ενός Η/Υ του ΥΠΕΞ, και μόνον η ημερομηνία αλλάζει... Φ.Μ.

Αντιφωνητής

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικό
Έντυπο Γνώμης
Διεύθυνση: Κ. Καραθεοδωρή 15,
691 00, Κομοτηνή
Τηλέφωνο: 25310 81537
Τηλεμοιότυπο: 25310 81536
Ηλ. διεύθυνση: karaiskk@otenet.gr
www.antifonitis.gr

Κωδικός 1380

Έκδοση του σωματίου
ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ
Υπεύθυνος κατά τόν νόμο:
Καραϊσκόκ Κώστας
Συντάσσεται από επιτροπή
Έκτύπωση: ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΡΟΔΟΠΗΣ Α.Ε.

Ετήσια συνδρομή:
Ιδιωτών 25 €
Εξωτερικού, συλλόγων, οργανισμών,
κλπ: 50 €

Αριθμοί λογαριασμών:

EUROBANK 306-0100211038
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 779/603135-81

Ανα-γνώσεις

Τό Αρμενικό επί σκηνής

Στό γερμανικό περιοδικό **SPIEGEL** (14-2) ή συνέντευξη των αδελφών **Ταβιάνι** που γυρίσανε νέα ταινία για τήν Αρμενική Γενοκτονία:

«Η ταινία *"The Lark Farm"* υπόσχεται να βρεθεί μεταξύ των πιο άμφιλεγόμενων στο φετεινό φεστιβάλ του Βερολίνου. Μιλήσαμε με τους σκηνοθέτες για τήν Αρμενική τραγωδία και για τό πώς ή σφαγή των αθώων είναι μέρος της ανθρώπινης ιστορίας. **SPIEGEL**: Δέν αποφεύγετε να δείξετε τις ωμότητες σε βάρος των Αρμενίων. Δέν σάς απασχολεί ή πιθανότητα να σοκαριστεί τό κοινό σας;»

Vittorio Taviani: Κάθε σκηνή έχει επαληθευτεί ιστορικά, ακόμη και οι πλέον αποτρόπαιες. Δέν θέλαμε να κρύψουμε τίποτε. Η σφαγή των αθώων είναι μέρος

τής ανθρώπινης ιστορίας και, από τήν εποχή των ελληνικών τραγωδιών, μέρος της Τέχνης. Τις Κυριακές οι ιερείς μας κηρύττουν κατά της βρεφοκτονίας στη Βηθλεέμ. Όταν λέγεται στην Εκκλησία μένει μόνο μία λέξη. Είναι δουλειά του κινηματογράφου να τό δείξει, όχι μόνο να δώσει έμφαση σε δραματικές γωνίες λήψης μά να τό δείξει ήσυχα.

Paolo Taviani: Η ταινία δέν είναι μόνο για τήν Τουρκία του 1915, αλλά και για τό παρόν. Είχαμε παρόμοιες σκηνές στά Βαλκάνια, στη Ρουάντα και στό Σουδάν. Και μεις οι Ιταλοί δολοφονήσαμε, και οι Γερμανοί επίσης. Ο τρόμος μπορεί να είναι όπουδήποτε οποιαδήποτε στιγμή. Γιατί να συγκαλύψουμε τήν Αρμενική τραγωδία;

SPIEGEL: Η Αρμενική γενοκτονία παραμένει ένα σκοτεινό σημείο στην τουρκική εθνική ταυτότητα. Μόλις πρόσφατα δολοφονήθηκε ό τουρκοαρμένιος δημοσιογράφος Χράντ Ντίνκ. Δέν υπάρχει ανησυχία μήπως ή ταινία πυροδοτήσει βίαιες αντιδράσεις Τούρκων εθνικιστών παρόμοιες με κείνες για τά Δανέζικα σκίτσα;

Vittorio Taviani: Δέν τό σκεφτήκαμε όταν κάναμε τήν ταινία.

Paolo Taviani: Δέν τό αποκαλούμε γενοκτονία. Αν ήταν γενοκτονία ή όχι θά τό αποφασίσουν οι ιστορικοί. Μιλάμε για τραγωδία. Δέν πρόκειται για ντοκυμανταίρ. Δέν σκοπεύουμε να υποστηρίξουμε καμία θεωρία με τις ταινίες μας. Αφηγούμαστε μία ιστορική σελίδα μέσα από τή μοίρα των χαρακτήρων μας. Η αλήθεια είναι πάντοτε μόνον ή δική τους αλήθεια. Σ' αυτό τό σημείο της ζωής μας θέλαμε να καταμετρήσουμε μία συλλογική εμπειρία μέσα από μία σειρά προσωπικών ιστοριών καθεμιά από τις οποίες είναι μοναδική και όδνηρη. Τελικά αφήγούμαστε τήν ιστορία μιας ανέφικτης αγάπης ενός νέου Τούρκου και μιας Αρμένισσας. Η ταινία τελειώνει με τή δίκη όπου ό Τούρκος στρατιώτης Γιουσούφ καταθέτει για τά εγκλήματα. Δέ πρόκειται για ταινία κατά της Τουρκίας. Αντιθέτως, είναι μία ταινία για καθέναν στην Τουρκία που αντιπαρατίθεται στην Ιστορία. Στό κάτω κάτω 100.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στην Πόλη κατά του φόνου του Χράντ Ντίνκ. Είναι πεπεισμένοι ότι ή ταινία σε λίγα χρόνια θά παίζεται σε τουρκικά σχολεία...

Κυπριακό και άσχολιστο

Στόν Κυπριακό «Φιλελεύθερο» (16-2) ή πρόσφατη είδηση χωρίς κανένα σχόλιο: «Στήν τσιμπίδα της Αστυνομίας πιάστηκε 59χρονος Ισραηλινός στην κατοχή του οποίου βρέθηκαν έγγραφα που σχετίζονται με τήν παράνομη αγορά ακίνητης περιουσίας στά κατεχόμενα. Ο 59χρονος συνελήφθηκε στο αεροδρόμιο Λάρνακας και με δικαστικό ένταλμα τέθηκε υπό κράτηση για διενκλόνηση των ανακρίσεων. Από τήν έρευνα της Αστυνομίας προέκυψε ότι ό 59χρονος είναι διευθυντικό στέλεχος ξένης εταιρείας, ή οποία μεταξύ των ημερομηνιών 7 και 8 Φεβρουαρίου 2007 φέρεται να κατέβαλε σε τουρκοκυπριακό κτηματομεσιτικό γραφείο χρηματικό ποσό ύψους 40.000 δολαρίων, ως προκαταβολή για αγορά συγκεκριμένου τεμαχίου γης στο χωριό Φτέρυχας της έπαρχίας Κερύνειας. Από εξετάσεις μέσω του Κτηματολογίου, διαπιστώθηκε ότι τό συγκεκριμένο ακίνητο ανήκει σε Έλληνοκύπριο»

ΙΡΑΝ: Έτοιμάζεται ή προβοκάτσια!

Καθώς τό γνωστό λόμπυ τά δίνει όλα ώστε να στήσει έναν ακόμη δι' αντιπροσώπου πόλεμο στη Μέση Ανατολή, τό αμερικανικό κατεστημένο πασχίζει να αποτρέψει τήν εμπλοκή της χώρας του στον Αρμαγεδώνα που έτοιμάζουν οι σοφοί της Σιών. Κι ενώ λοιπόν ή διοίκηση υπό τον καθυστερημένο τοποθετεί επικεφαλής της «ιρανικής διεύθυνσης» στό ειδικό γραφείο του Πενταγώνου τον **Αβραάμ Σάλσκι**, κατασκευαστή των «στοιχείων» για τά ιρακινά όπλα μαζικής καταστροφής, τό λεξιλόγιο της άλλης πλευράς ελευθεριάζει όλο και περισσότερο.

Τό Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα είναι ό πρώην σύμβουλος Ασφάλειας Ζμπίγκνιου Μπρζεζίνσκι: Καταθέτοντας στην Έπιτροπή Έξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας (2-2), όχι μόνο κατακεραύνωσε τήν εισβολή της χώρας του στό Ιράκ ως «ιστορική, στρατηγική και ήθικη καταστροφή» αλλά και προειδοποίησε για τις δραματικές συνέπειες που θά έχει για τις ΗΠΑ και τον κόσμο όλην ή σχεδιαζόμενη επίθεση στό Ιράν. Μίλησε για ένα «άληθοφανές σενάριο για στρατιωτική σύγκρουση με τό Ιράν», που ένδεχομένως θά βασιστεί σε **προβοκάτσια!**

Είναι ευνόητο πόση βαρύτητα έχει μία τέτοια επίσημη δήλωση ενός τέτοιου προσώπου, με στενότερες σχέσεις στά ύψιστα κλιμάκια των υπηρεσιών πληροφοριών

Και μία οικονομική πρόταση για τήν ειρήνη

Ο εικονιζόμενος Paul Craig Roberts, πρώην ύφυπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ

(επί Ρήγκαν), δέν είναι μάλλον κάποιος παλιομοδίτης άριστοεπιστής ή αιθεροβάμων ειρηνόφιλος αλλά ένας τυπικός WASP της (άλλοτε) κυβερνώσας έλίτ. Καθώς λοιπόν ό άνθρωπος βλέπει τήν ανθρωποφαγική έκτροπή του νεοσυντηρητισμού να απειλεί

και του Στρατεύματος. Μάλιστα, στό τέλος επανέλαβε τήν εκτίμησή του αυτή, ύπονοώντας σαφέστατα τήν πιθανότητα **κατασκευής του κάζου μελί από τήν ίδια τήν αμερικανική κυβέρνηση, είτε με προβοκάτσια στό Ιράκ είτε με τρομοκρατική ενέργεια στις ΗΠΑ!** Επίσης θύμισε στους γερουσιαστές τό περσινό δημοσίευμα των New York Times για τήν ιδιωτική συνάντηση Μπούς και Μπλαϊρ δύο μήνες πριν τήν εισβολή στό Ιράκ, στην οποία ό πρώτος έψαχνε τρόπους δικαιολόγησης της επίθεσης, εφόσον (όπως όλοι καλά γνώριζαν) όπλα μαζικής καταστροφής δέν έπρόκειτο να βρεθούν.

Τέλος, ό Μπρζεζίνσκι αναφέρθηκε στην κλίκα (cabal ήταν ή χαρακτηριστική λέξη) που λαμβάνει τις κυβερνητικές αποφάσεις. «Έχω σαστίσει με τό γεγονός ότι κορυφαίες στρατηγικές αποφάσεις φαίνεται να λαμβάνονται σε έναν πολύ στενό κύκλο ατόμων, μία χούφτα, ίσως όχι περισσότερων από τά δάχτυλα του χεριού μου. Και όλοι αυτοί πλην ενός είναι που έλαβαν τήν απόφαση για τον πόλεμο χρησιμοποιώντας τις αρχικές δικαιολογίες».

Τί συνέβη λέτε μετά από τέτοιες δηλώσεις; Οι μέν γερουσιαστές που τον άκουσαν δέν ρώτησαν τίποτε (!), τά δέ ΜΜΕ δέν γράψαν ούτε λέξη σχετικά με τήν ουσία των λεχθέντων! Έτσι, όταν μετά τό κακό βγει να γράψεις ότι «έτσι ακριβώς τό είχε περιγράψει ό Μπρζεζίνσκι», θά είσαι φαντασιόπληκτος και συνωμοσιολόγος...

τόσο τις ΗΠΑ όσο και τον κόσμο μας συνολικά, προτείνει κάτι πολύ εφικτό για να αποφύγει ό πλανήτης τή νέα, χειρότερη της ιρακινής, τραγωδία με τή σχεδιαζόμενη πυρηνική επίθεση του Μπούς στό Ιράν. Θυμίζει ότι ή πολεμική δυνατότητα των ΗΠΑ βασίζεται στα δισεκατομμύρια δολάρια που κάθε χρόνο δανείζεται από τό έξωτερικό. Οι Ξένες κυβερνήσεις που καλύπτουν τά ελλείμματα (πέρυσι έκαναν ρεκόρ με 764 δισ. \$) του αμερικανικού καθεστώτος, κυρίως Κίνα και Ιαπωνία, είναι συνεργοί του Μπούς στα εγκλήματά του (τί ειρωνεία, ή Ιαπωνία που μόνο αυτή δέχθηκε πυρηνική επίθεση από τις ΗΠΑ, να χρηματοδοτεί τήν δεύτερη επίθεση τέτοιου τύπου κατά του Ιράν!). Αν ό υπόλοιπος κόσμος αποφάσιζε απλώς να ξεφορτωθεί τό δολαριακό πλεόνασμα του στις διεθνείς αγορές, ή οικονομική κρίση θά σάφανε και τά πολεμικά σχέδια και τό ίδιο τό καθεστώς του Μπούς, σκάζοντας τή φούσκα της «μοναδικής Ύπερδύναμης». Ούτως ή άλλως, τό τέλος της κυριαρχίας του δολαρίου είναι μονάχα ζήτημα χρόνου.

* Φαντάζεστε τό κενό εξουσίας στην Ελλάδα σε μία τέτοια ύποθετική περιστασι;!...

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΟΜΑΛΙΑΣ*

Πώς επιβάλλεται διεθνώς ή Αμερικανική Αυτοκρατορία; Μία καλή απάντηση δίνει ή περίπτωση της αιθιοπικής εισβολής στη Σομαλία τον περασμένο Δεκέμβριο και ή αντικατάσταση της Ένωσης Ισλαμικών Δικαστηρίων (ICU) που κυβερνούσε από έναν πολέμαρχο - ανδρείκελο των ΗΠΑ.

Η Σομαλία από τό 1991 μέχρι τά μέσα του 2006 έζησε υπό τήν αναρχούμενη διοίκηση των πολέμαρχων, πληρώνοντας με 10.000 θύματα τις συγκρούσεις των φατριών. Κάποια στιγμή ή σομαλική κοινωνία όργανώθηκε σε κοινοτική βάση, με τους κατά τόπους ήγέτες να σχηματίζουν συμβούλια που παραμέρισαν σταδιακά τις συμμορίες. Τόν περασμένο Ιούνιο ή χαλαρή αυτή ένωση κληρικών, δικαστών, έργατών κτλ που συγκρότησε τήν Ένωση Ισλαμικών Δικαστηρίων (ICU), έξώθησε τους ισχυρότερους πολέμαρχους κι από τήν πρωτεύουσα Μογκαντίσου, αποκαθιστώντας τή νομιμότητα, οργανώνοντας κλινικές, συστία, σχολεία κτλ για τους πρόσφυγες και κερδίζοντας τήν εμπιστοσύνη του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας. Έτσι στήθηκε μία ντεφάκτο κυβέρνηση με άποδοχή από τό 90% του

πληθυσμού, που πέτυχε να ένοποιήσει τή χώρα υπερβαίνοντας τις φυλετικές λογικές και όλα έδειχναν να όμαλοποιούνται.

Οι ΗΠΑ δέν ήταν φυσικά ευχαριστημένες με τή νέα κατάσταση. Μετά τό κάζο που είχε παθεί ό Κλίντον τό 1994, με τά πτώματα των Αμερικανών πεζοναυτών να σύρονται στους δρόμους του Μογκαντίσου, απέσυρε μέν τά στρατά του αλλά όχι και τό ενδιαφέρον του για τό Κέρας της Αφρικής. Συνέχισε να παρεμβαίνει ένισχύοντας τον έναν πολέμαρχο κατά του άλλου και κατέληξε στον Αμπντουλαχί Γιουσούφ, που τον βάφτισε «μεταβατικό πρόεδρο». Τόν περασμένο Ιούνιο λοιπόν ό Γιουσούφ, παρά τήν πολύπλευρη αμερικανική και αιθιοπική ύποστήριξη, εκδιώχτηκε από τήν πρωτεύουσα στην πόλη Μπαϊντόα των συνόρων με τήν Αιθιοπία, όπου πλέον ήλεγχε ένα 5% της χώρας. Οι παλιοί σύμμαχοί του τον έγκατέλειψαν και προσχώρησαν στο καθεστώς των ICU.

Ωστόσο, οι ΗΠΑ πέτυχαν να αναγνωριστει από τον ΟΗΕ ή μαριονέτα τους ως «νόμιμη κυβέρνηση της χώρας», παρότι ή ύπαρξη της βασιζόταν στα Ξένα στρατεύματα. Οι Σομαλοί προσπάθησαν να εκδιώξουν

τόν Γιουσούφ και από τό τελευταίο του προπύργιο. Οι ΗΠΑ ένίσχυσαν ακόμη περισσότερο τό δικτατορικό καθεστώς της Αιθιοπίας του Meles Zenawi, ζητώντας του να εισβάλει στη Σομαλία. Ο Μέλες, που αντιμετωπίζει τά απελευθερωτικά κινήματα των Ορόμο και των Ογκαντέζε, που είχε εμπλέξει τή χώρα και στον άτυχο πόλεμο με τήν Ερυθραία, ενώ στις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας για τις εκλογές του 2005 είχε θανατώσει 200 φοιτητές και φυλακίσει χιλιάδες, δέν μπορούσε παρά να υπακούσει στους προστάτες του και να στείλει τά στρατεύματά του στη Σομαλία. Ταυτοχρόνως, αεροναυτικές δυνάμεις των ΗΠΑ βομβάρδισαν τή Σομαλία στοχεύοντας «μαχητές της Αλ Κάιντα» (από τότε δέν έντόπισαν ούτε ένα μέλος της μεταξύ των νεκρών ή των αιχμαλώτων), ενώ ή Κένυα πείστηκε να κλείσει τά σύνορά της στους Σομαλούς. Μετά τήν επικράτηση των εισβολέων, κλήθηκαν άλλοι να σηκώσουν τό βάρος της διατήρησης του νέου στάτους κβό: ό ΟΗΕ και ή Οργάνωση Αφρικανικής Ένότητας. Ο Μέλες δέν μπορούσε να διατηρεί 15.000 στρατό σε έχθρική χώρα, όπου ανέλαβαν εκ νέου δράση οι συμμορίες. Οι καθημερινές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας και οι αυξανόμενες αντιστασιακές

ένεργειες έδειχναν πώς ό Γιουσούφ χωρίς τήν ξένη στρατιωτική δύναμη θά κατέρρεε έντός ώρων. Έτσι, ό μέν ΟΗΕ άρνήθηκε να στείλει στρατό πριν ειρηνεύσει τή χώρα ή Αφρικανική Ένότητα, ή δέ τελευταία περιμένει τό ίδιο από τους Αιθίοπες (και τά χρήματα της Δύσης). Οι ΗΠΑ βλέποντας ότι τή μαριονέτα τους άνισχυρη, ψάχνουν συμμάχους για τό Γιουσούφ μέσα στα ICU - εκείνος όμως αντιδρά.

Η Σομαλία έδειξε τον ρόλο των πελατών των ΗΠΑ στη μείωση του πολιτικού και οικονομικού κόστους διατήρησης των συμφερόντων των Αμερικανών, τώρα ειδικά που οι δυνάμεις των τελευταίων έχουν τόσο εκτεταμένη εμπλοκή σε Αφγανιστάν, Ιράκ και έτοιμάζονται για τό Ιράν. Και επίσης ανέδειξε τήν ιμπεριαλιστική πρακτική του «rule or ruin» («κυβερνώ ή καταστρέφω»): Τό έπραξε ό Κλίντον, τό κάνει και ό Μπούς στη Μέση Ανατολή. Μέ δεδομένο πώς οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις παράγουν άσταθη αποτελέσματα και αντιδημοφιλείς κυβερνήσεις, ή καταστροφή του αντιπάλου είναι μία παρηγοριά για τήν άποτυχία της επέμβασης.

* Σύνοψη πρόσφατου άρθρου του καθ. **Τζήμς Πέτρος**

CDRSEE: Ιστορίες με Γενίτσαρους

Στις 15 Φεβρουαρίου, στην Κομοτηνή, βρέθηκε η καθ. Χριστίνα Κουλούρη, που διευθύνει την συγγραφή Κοινής Βαλκανικής Ιστορίας από το Κέντρο για την Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη ΝΑ Ευρώπη. Προσκεκλημένη του Συνδέσμου Φιλολόγων ν. Ροδόπης, μίλησε μπροστά σε ένα κοινό διακοσίων περίπου ανθρώπων* για το σκεπτικό της «πρωτοβουλίας των 60 ιστορικών από τις 10 χώρες της περιοχής» και την πορεία υλοποίησής του.

Η όμιλητρια έδειξε έξαρχης τη διάθεση να... προβοκάρει όσους δεν πήγαν να την ακούσουν ως έκστασιασμένοι ιθαγενείς. Ξεκίνησε λέγοντας πόσο «συγκινήθηκε» με την επιστροφή της στην Κομοτηνή, όπου δίδαξε κάποια χρόνια. Τι να κάνει ή γυναίκα, ή Έπιστημη αυτοπροσώπως την κάλεσε στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου κι έτσι αναγκάστηκε να εγκατασταθεί στην Αθήνα...

Ο λόγος της δεν ήταν πολύ πρωτότυπος. Έπανελαβε όσα έχει γράψει στον πρόλογο των βιβλίων της σειράς που διευθύνει και περιέγραψε το έγχειρημαώςκάτιαντίστοιχο της κοινής γαλλογερμανικής ιστορίας, σημειώνοντας βεβαίως τις διαφορές με την βαλκανική περίπτωση. Καθώς λοιπόν «πύκνωσαν οι φωνές που ζητούσαν κοινή βαλκανική ιστορία» ανέλαβε αυτό το θαρραλέο έγχειρημα. Αποτέλεσμα λοιπόν ήταν τα τέσσερα βιβλία της σειράς (Η Οθωμανική Αυτοκρατορία, Έθνη και Κράτη στη ΝΑ Ευρώπη, Οι Βαλκανικοί Πόλεμοι, Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος). Εκεί «δεν γίνεται προσπάθεια συγκάλυψης της αλήθειας αλλά διδάσκεται η διαφορά και η σύγκρουση», με μεθοδολογική αρχή «την αποδοχή της ιστορικής των πολιτιστικών συνεισφορών όλων των λαών» και στόχο «την αποδόμηση της δογματικής διδασκαλίας». Και όλα αυτά βεβαίως προκειμένου να «προστατευτούν οι μαθητές από μελλοντικές προσπάθειες χειραγώγησης».

Αμέσως μετά δόθηκε ο λόγος στο κοινό για ερωτήσεις και τοποθετήσεις. Κάπου εκεί έληξε και το καλό κλίμα, αφού τον λόγο πήραμε... εμείς, με διάλογο καλοκάγαθες προθέσεις. Θυμίσαμε στην Χ.Κ. ότι υπάρχει και μία ακόμη διαφορά ανάμεσα στο γαλλογερμανικό και στο βαλκανικό έγχειρημα κοινής ιστορίας: Ότι εκεί δεν χρειάστηκε παρέμβαση (χρηματοδοτική και άλλη) έξωθεν αλλά ήταν δουλειά ιστορικών των δύο χωρών. Τι σύγκριση μπορεί να γίνει με το δικό της έργο όπου χρηματοδοτούν τα Υπουργεία Έξωτερικών των ΗΠΑ, της Βρετανίας, της Ολλανδίας, ή USAID, επιχειρηματίες σαν τον Δαβίδ της Κοκακόλα, έφοπλιστές σαν τον Καρρά, διπλωμάτες σαν τον Μάθιου Νίμιτς, χρηματιστές σαν τον Σόρος κτλ; Και πώς να πιστέψουμε στις καλές έναντι των Βαλκανίων προθέσεις όλων εκείνων που το 1999 διέλυσαν την Γιουγκοσλαβία; Επίσης, καλές (και πιθανώς έγκυρες) οι διαπιστώσεις για την τάση θυματοποίησης όλων των λαών αλλά μήπως η ίδια δεν κάνει αυτό ακριβώς σε όλα τα βιβλία της με τους Έβραίους; Παίζει κάποιον ρόλο σ' αυτό η παρουσία του ενεργού σιωνιστή κ. Σίφτερ στη διοίκηση του Κέντρου; Γιατί αναφέρονται κάθε τόσο οι ευθύνες

των εθνικισμών για τους πολέμους και για όλα τα κακά της βαλκανικής μας μοίρας, ενώ δεν αναφέρεται ο ρόλος της αποικιοκρατίας, των γεωπολιτικών και οικονομικών συμφερόντων κτλ; Τι είδους παιδαγωγικός στόχος θά επιτευχθεί με τέτοια συρραφή άσχετων και δευτερευόντων στοιχείων, απολύτως έναρμονισμένη με την μεταμοντερνική θεώρηση της Ιστορίας; Όσο για τους γενίτσαρους, που αποτιμώνται θετικά στο α' βιβλίο της σειράς ως πρωτότυπη οθωμανική πρακτική, που ευνουσε την κοινωνική ανέλιξη, μάλλον βρήκαν τους απολογητές τους στους επιγόνους τους που σήμερα δεν κρατάν χατζάρα αλλά τη γραφίδα του ιστορικού.

Τι απάντησε η κυρία ιστορικός; Ότι δεν την ενδιαφέρει η χρηματοδοτική πλευρά του προγράμματος και δεν θά απαντήσει (!!!). Ότι το Όλοκαύτωμα δεν είναι δική της επίνοηση και φυσικά τό αναφέρει (παρότι η εικόνα του λαού - θύματος που αναφέραμε είναι διάχυτη σε μία περίοδο πολλών αιώνων). Ότι δεν γράφει μεταμοντέρνα ιστορία, εφόσον δεν αποκρύπτει τις μαύρες σελίδες της (Τό «μεταμοντέρνα» τό εξέλαβε ως μομφή! Νά πιστέψουμε δηλαδή ότι σ' αλήθεια μπερδεύει την πολιτική ορθότητα με τό ρεύμα του μεταμοντερνισμού;) Ότι γράφει στους βαλκανικούς πολέμους καθαρά για τόν ρόλο των δυτικών δυνάμεων (μόνο στον πρόλογο και πουθενά άλλου, ούτε και τό ανέφερε στον λόγο της). Ότι για τους γενίτσαρους γράφει και την άλλη άποψη (την όποια και διάβαζε για να μάς αποστομώσει). Είπε επίσης και μερικά ακόμη που... δεν είχαμε ρωτήσει, μάλλον από κεκτημένη ταχύτητα απάντησης σε άλλες κριτικές.

Βεβαίως τελικά, με την επιμονή όρισμένων έξ ήμών, αναγκάστηκε να ψελλίσει μερικά λόγια για τους χορηγούς του προγράμματος (Ξεκινώντας με τις Αυστρίες και τις Έλβετίες!...) και να κλείσει φανερά ένκενυρισμένη την όμιλία της. Τι να γίνει, αν είχαμε χρόνο στη διάθεσή μας, τότε θά λέγαμε κάμποσα ακόμη πράγματα για τις έξοργιστικά «πούστικες» ερωτήσεις των βιβλίων στο τέλος κάθε παραθέματος (π.χ. εκεί όπου συνδέει τη «λατρεία των ήρώων» με τό καθεστώς του φιλοναζιστή Αντωνέσκου, καλώντας τους μαθητές να κάνουν συγκρίσεις με τό σημερινό τους σχολείο και τις δικές τους πεποιθήσεις!). Απογοήτευση σκέτη ήταν η παθητικότητα του Κομοτηναϊκού κοινού μπροστά σε τέτοια περίπτωση όπου μία άγνωστη ιστορικός, χρηματοδοτούμενη ανοιχτά από τις δυτικές δυνάμεις του πολιτικού και παραπολιτικού προσκηνίου μάς κομίζει πολυπολιτισμικά φύκια για επιστημονικές κορδέλες. Και σάν να μ'ήν έφτανε ή σιωπή, βγήκε στο τέλος και ό δημοσιογράφος - δημοσύμβουλος Δ.Δ., νά αποστασιοποιηθεί από την παρέμβασή μας ή όποια επικεντρώθηκε κάποια στιγμή στα περί χρηματοδότησης. Μάλιστα κύριοι, αυτός δεν νοιάζεται για τις χρηματοδοτήσεις! Δεν τόν ένοιαξαν δηλαδή στην πρόσφατη προεκλογική περίοδο όπου κατέβηκε για δήμαρχος Κομοτηνής (αλήθεια, κείνη ή παλιά του αντιδεξιά ρητορεία σάν νά άμβλύνθηκε γιατί άραγε...)! Τούλάχιστον στην Αλεξανδρούπολη όπου επίσης μίλησε ή Κουλούρη την έπομένη, παραβρέθηκαν όλο κι όλο κάπου 35 άτομα, εκ των όποιων καμμιά δεκαριά ήταν του ΚΚΕ και είχαμε πάει για νά την εγκαλέσουν για την ύποπτη χρηματοδότησή της. Στην Κομοτηνή τόση ευγένεια ή...

Κ.Κ.

* Η άφισα στο Πανεπιστήμιο μιλούσε για «βεβαίωση», χρήσιμη σε βιογραφικά, που δήθεν θά χορηγηθεί σε όσους προσέλθουν. Τό κόλπο έπιασε...

Σχόλια πτερόεντα

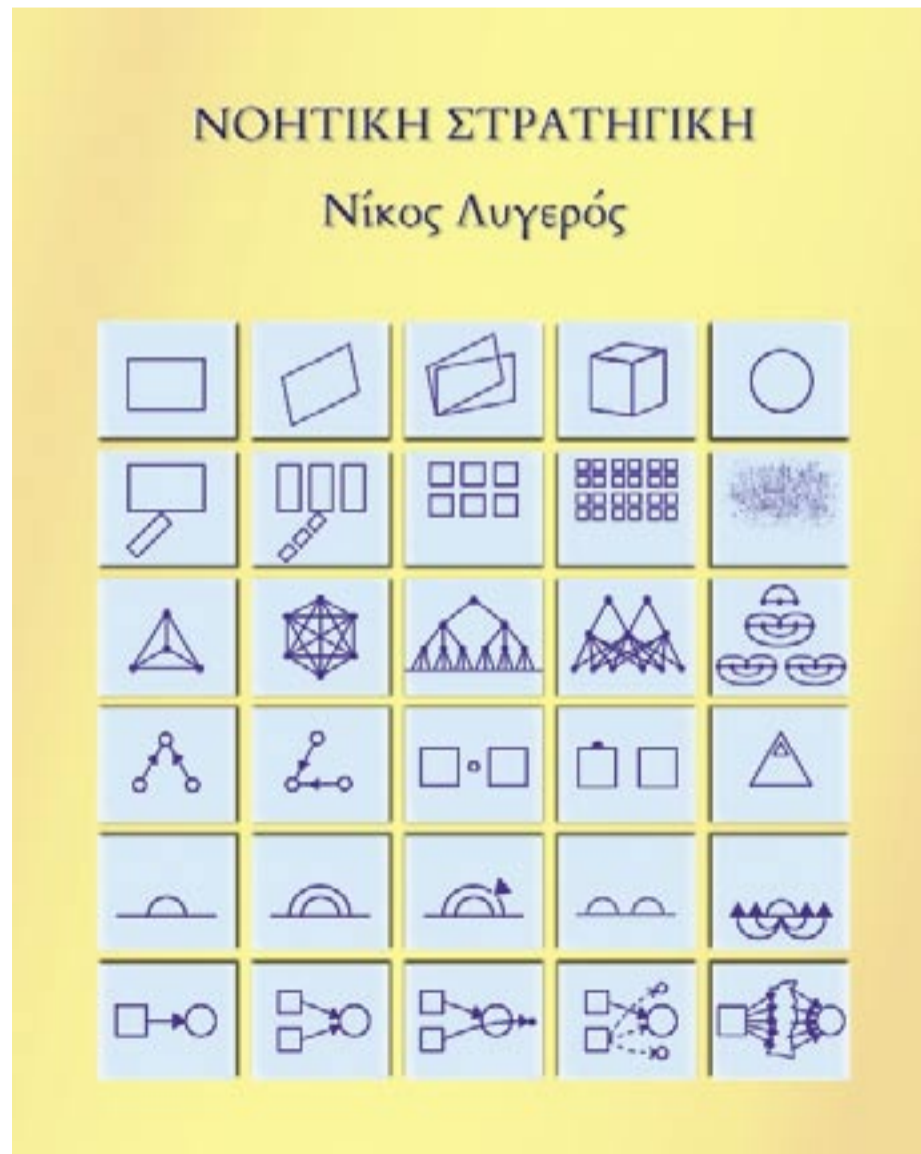
Γιά τά κατορθώματα των τραπεζών εν Έλλάδι κάτι ακούστηκε πάλι προχθές με τά πρόστιμα που έπεσαν αλλά άς προσθέσουμε κάτι ακόμη στην αποδόμηση του προφίλ τους με βάση ό,τι μάς μεταφέρθηκε απολύτως αξιόπιστα. Πηρε λοιπόν ό άνθρωπος (όλα τά στοιχεία διαθέσιμα) ένα επαγγελματικό δάνειο από ιδιωτική τράπεζα στην Κομοτηνή, γνωρίζοντας (υποτίθεται) τους όρους με τους όποιους ενεπλάκη με τό ληστροικό κύκλωμα. Πρό ήμερών λοιπόν - και ενώ δεν είχε προκύψει τό παραμικρό πρόβλημα στην έξυπνη έξυπνη του δανείου (τό ακριβώς αντίθετο!) - ανακάλυψε ότι ή σεβαστή τράπεζα του χρέωσε ακόμη 150 ευρώ. Ρατάει λοιπόν και τί απάντηση παίρνει; Ότι έπρεπε ένας υπάλληλος νά επανελέγξει τό δανειό του και ή άμοιβή του ήταν τά 150 ευρώ, μάλιστα έπρεπε νά πει (ό δανειολήπτης, έ;) κι ευχαριστώ, γιατί κανονικά αυτό κοστίζει 200 ευρώ! Κι αν νιώσει ή τράπεζα την ανάγκη νά επανελέγξει τό δάνειο σε καμμιά δεκαριά μέρες; Και νά βάλει και δυό υπαλλήλους; Μάθαμε ότι κι άλλες οί τράπεζες έχουν καθιερώσει τό νέο χαράτσι. Αληθεύει; Πάντως εμείς τό καταγγείλαμε στο INKA και βλέπουμε...

Η καθιέρωση από φέτος (3,4,5,11 και 12 Αυγούστου) πενθήμερου Φεστιβάλ Λόγου και Τέχνης «Διονύσου Λόγος» στην περιοχή της αρχαίας Μαρώνας από τό Κρατικό Θέατρο Βορείου Έλλάδος, στα πλαίσια του προγράμματος «Πολιτιστική Έγνατία» (άπ' όπου και ή δόλου ευκαταφρόνητη προίκα των 500.000 ευρώ) του Υπουργείου Πολιτισμού, φαίνεται νά επισφραγίζεται με την έπίσκεψη του καλλιτεχνικού διευθυντή του ΚΘΒΕ κ. Νικήτα Τσακίρογλου στην Μαρώνα, με τη συνοδεία του ύφυπουργού Έξωτερικών Ευριπίδη Στυλιανίδη. Σιγά σιγά τό μεγάλο κεφάλαιο του νομού Ροδόπης που λέγεται Μαρώνα δείχνει νά αξιοποιείται, και ή Θράκη, ή πατρίδα του Διονύσου, νά βρίσκει τη θέση της στον πολιτιστικό χάρτη της χώρας μας.

Καθώς φαίνεται νά αναπτύσσεται μία κινητικότητα πάλι για τά κοιτάσματα χρυσού στη Θράκη από πλευράς εταιρειών, δείχνουν νά βρίσκονται σε έργηγορη και οί αντίθετες δυνάμεις που εκφράζουν και τό λαϊκό αίσημα για τό θέμα. Έτσι, διαβάζουμε στο κάλεσμα των ΝΑΣ και ΔΗΔΑΣ (νομαρχιακή και δημοτική κίνηση προσκεϊμένη στο ΚΚΕ) πώς οί χρυσοθήρες «άπλώνουν ένα πολυπλόκαμο δίχτυ δημοσίων σχέσεων, έντέίνουν τις προσπάθειές τους νά προσεταιρισθούν μαζικούς φορείς, παράγοντες (οικονομικούς, πολιτικούς), τοπικά ΜΜΕ, έλπίζοντας ότι θά ανατρέψουν τό σε βάρος τους κλίμα, ό,τι θά πετύχουν άλλαγή στάσης των φορέων του Έβρου και της Ροδόπης, που στέκονται αντίθετοι σε κάθε ιδέα εκμετάλλευσης του χρυσοφόρου κοιτάσματος και γενικότερα του όρυκτου πλούτου από τό μεγάλο κεφάλαιο. Για την ώρα κραδαίνουν και τό δικαίωμα προσφυγής στα όργανα της «δημοκρατικής», «φιλολαϊκής», «φιλοπεριβαλλοντικής» ΕΕ». Η ανακοίνωση καταλήγει σε κάλεσμα για μία πρώτη άγωνιστική κινητοποίηση με άποκλεισμό της Έγνατίας Όδου στο ύψος Ατάρνης - Περάματος την Κυριακή 4 Μαρτίου, με συνθήματα και στόχους ξεκάθαρους: 1) Τήν ματαίωση κάθε άπόπειρας έξόρυξης του χρυσού και την επιστροφή των μεταλλευτικών δικαιωμάτων στο έλληνικό δημόσιο. 2) Τήν κατοχύρωση του όρυκτου πλούτου ως λαϊκής περιουσίας και 3) Τήν δρομολόγηση μιās ανάπτυξης προς όφελος του λαού και με γνώμονα βασικό την προστασία του περιβάλλοντος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΠΑΝΙΔΗ, Θερμοπυλών & Πλάτωνος 11, Ξάνθη
τηλ. 25410 27544, τ/ο 25410 27544, info@spanidis.gr

Ο Χαλίτ είναι εδώ... ό αντι-Χαλίτ;

Από την λεγόμενη Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Τούρκων Δυτικής Θράκης (ΕΟΤΑΘ) εκδόθηκε πρό ημερών ένα δελτίο Τύπου (17-2-07) σχετικά με την επίσκεψη της Μπακογιάννη στη Θράκη, προκειμένου να την «αξιολογήσει». Τώρα βέβαια θά μου πείτε «και τί μας νοιάζει τί λέει κάθε πρακτοράντζα της Άγκυρας;» Κι όμως μας νοιάζει εφόσον τό τσίρκο πού διευθύνει, ή ΕΟΔΤΘ, παριστάνει τήν ΜΚΟ στόν ΟΗΕ!

Ο κύριος Χαμπίμπογλου λοιπόν, άφου έπιδοκίμασε ό,τι παραχωρεί ή έλληνική Πολιτεία (ποσότωση διορισμών στόν δημόσιο τομέα και φοροαπαλλαγή τών βακουφίων) πρός τόν μουσουλμανικό πληθυσμό τής περιοχής, προχώρησε στό... παρασύνθημα: Λέει ότι ή Έλλάδα «είναι κατά βάθος ήμιοκρατικό Κράτος» (!), αδιάλλακτοστόθέμα έκλογής του μωφτή, ζήτησε τήν απόδοση τής έλληνικής ιθαγένειας σέ όσους τήν χάσανε στό

παρελθόν και τώρα ζουνε σέ άλλες χώρες και άφου μίλησε γιά τά «χίλια προβλήματα τής τουρκικής μειονότητας», κάλεσε τήν κυβέρνηση νά κυρώσει τήν Σύμβαση γιά τίς Έθνικές Μειονότητες (κείνη πού μας φόρτωσε ό σημιτισμός αλλά εύτυχώς δέν πέρασε από τή Βουλή - άκόμη).

Αναρωτιέται κανείς, καλά ό κάθε κύριος Χαλίτ, κάνει τή δουλειά γιά τήν όποία πληρώνεται από τή χώρα πού θεωρεί μητέρα - πατρίδα του; έμεις έχουμε, ως Έλλάδα, κάποιον αντίστοιχο φορέα πού νά μεταφέρει έπίσημες και ήμειπίσμες απόψεις μας γιά τό τί συμβαίνει στήν περιοχή μας, χριστιανικό, μουσουλμανικό ('ντάξει, πλάκα κάνω...) ή μικτό; Γιατί προφανώς και τό Υπουργείο μας τών Έξωτερικών δέν έχει συνομιλητή τήν ΕΟΤΑΘ. Τό νά μένει όμως άναπάντητη - έστω, σέ τέτοιο επίπεδο - ή προπαγάνδα τής είναι τό καλύτερο πού μπορούμε νά κάνουμε; Τόσοι σύλλογοι, τόσες ομάδες πρωτοβάθμιας έως και πολυβάθμιας, κανένας τους δέν μπορεί νά κάνει κάτι παραπάνω από τό νά κόβει βασιλόπιτες;

Τά άκριβή στοιχεία τών Θρακιωτών φονιάδων

Ως γνωστόν, όχι μόνο μας διαβάζουν κάποιοι Τούρκοι δημοκράτες αλλά

μας... διορθώνουν κιόλας! Έτσι, στό προηγούμενο πρωτοσέλιδο δημοσίευμά μας γιά τήν συμμετοχή Δυτικοθρακιωτών μουσουλμάνων στά παρακρατικά δίκτυα τής χουντογειτόνος, γράφαμε ότι εκτός από τόν Ξανθιώτη Μεσούτ Τ. πού ένεπλάκη στήν πρόσφατη δολοφονία του Χράντ Ντίνκ, τό 1998 είχαμε και τήν συμμετοχή του έπίσης Ξανθιώτη Χασάν Χασάνογλου στήν άπόπειρα κατά του Ακίν Μπιρντάλ. Ωστόσο φαίνεται

ότι αυτό δέν ήταν άπολύτως άκριβές. Σύμφωνα μέ τά στοιχεία πού μας έστειλαν οί φίλοι μας, ό έπίδοξος δολοφόνος Χασάνογλου καταγόταν από τό χωριό Στροφή (Ντολαπτιολάρ) τής Ροδόπης. Πρόκειται γιά τόν Χασάν Χασάνογλου του Μεχμέτ και τής Μουφιντέ, πού γεννήθηκε τό 1973 και ζει στό Κοτζάελι, μέ αριθμό δελτίου ταυτότητας 25487035352.

Έπίσης, γιά τόν νέο έμπλεκόμενο στόν φόνο του Χράντ Ντίνκ, τόν Μεσούτ, μας πληροφόρησαν ότι λέγεται Μεσούτ Τουρκοκέ, του Μπιλάλ και τής Μουφιντέ, γεννημένος τό 1976, ζει στήν Άγκυρα και κυκλοφορεί μέ δελτίο ταυτότητας (γνήσιας ή όχι) υπ' αριθμόν 37684123491. Αυτά! Έμεις τώρα τί νά πούμε, μετά από τόσο λεπτομερή στοιχεία, ό,τι... έπιμένουμε στήν έκδοχή πού γνωρίζαμε; Παραθέτουμε ό,τι μας γνωστοποίησαν και εύχαριστούμε θερμά γιά τή βοήθεια!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΗ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΗ & ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ*

Με τον παραπάνω τίτλο οργανώθηκε το τριήμερο συνέδριο (9-10-11/2/2007) στην Αθήνα του Προγράμματος Εκπαίδευσης Μουσουλμανοπαίδων, με πρόεδρο την κ. Άννα Φραγκουδάκη.

Από την αρχή αναφέρθηκε ότι η προσπάθεια αλλαγών αριθμεί μια πορεία 10χρονη, αλλά στο συγκεκριμένο συνέδριο συζητήθηκαν τα αποτελέσματα τής τελευταίας διετίας, μέσα στην οποία γράφτηκαν και τα καινούρια βιβλία του Δημοτικού και Γυμνασίου. Αναλύθηκαν δηλαδή οι στόχοι και οι τρόποι συγγραφής και οι εισηγητές αναφέρθηκαν στα αποτελέσματα πού επιδιώκονται ή πραγματοποιήθηκαν μέχρι στιγμής.

Κινούμενοι με τις επιταγές μιας πολυπολιτισμικής Ευρώπης δεν ξεκίνησαν, είπαν, με στόχο ειδικό τα μειονοτικά. Υποτάσσονται σε μια διαπολιτισμική εκπαίδευση για όλα τα είδη των σχολείων, χωρίς προσπάθεια αποκάρυσης από τις ξεχωριστές παραδόσεις των διδασκομένων. Τελικός στόχος ν' αποκτήσει αυτογνωσία η Ευρωπαϊκή Παγκόσμια Μειονότητα.

Τα μέσα και οι τρόποι προς αυτήν την κατεύθυνση ήταν ποικίλα και περιέχονται σε 12 βιβλία για 4 μν γλωσσικά μαθήματα. Δημιουργήθηκαν βασικές βιβλιοθήκες και το υλικό έγινε πολύπλευρο στην πορεία.

Στον τρόπο διδασκαλίας με εικονιστικά κείμενα αναφέρθηκε, η γνωστή πια από την Ιστορία ΣΤ' Δημοτικού, κ. Ρεπούση, λέγοντας ότι 1) έτσι οι μαθητές οδηγούνται σε απαντήσεις, 2) ότι είναι σημαντικές πηγές οι φωτογραφίες, 3) ότι τα πράγματα δεν είναι άσπρα ή μαύρα και δεν υπάγονται σε μια απλή λογική, 4) ότι η Ιστορία είναι αντικείμενο γνωστικό και διδακτικό και 5) ότι είναι πλουραλιστική και σύγχρονη, χωρίς να επιτάσσει τον εθνικό χαρακτήρα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Σχετικά με τα αποτελέσματα του προγράμματος αναφέρθηκε ότι τα προβλήματα ενυπάρχουν στους διδασκόντες στη μειονοτική Εκπαίδευση και, γιαντό δεν απέδωσε η διαθεματική γνώση στην πράξη. Κάποιοι με «παλιές αντιλήψεις» αρνούνται να προσαρμοστούν στις αλλαγές. Άρα δεν αρκεί μόνο η αλλαγή του διδακτικού υλικού, αλλά χρειάζεται και η αλλαγή των αντιλήψεων των διδασκόντων. Σχεδιάστηκε, λοιπόν, ο τρόπος επιμόρφωσης των διδασκόντων στα μειονοτικά και δημόσια σχολεία έτσι ώστε να διαφοροποιηθούν οι αντιλήψεις τους προς την κατεύθυνση πού η Ευρώπη προωθεί: Να συνειδητοποιήσουν οι επιμορφούμενοι ότι περισσότερα ενώνουν τους πλειονοτικούς και μειονοτικούς απ' όσα τους χωρίζουν...

Αξίζει εδώ να αναφερθεί ή 10χρονη

εμπειρία μιας δασκάλας από το 1997 σε μειονοτικό σχολείο Πομακικού χωριού τής ορεινής Ροδόπης. Αναφέρθηκε με συγκίνηση σ' ένα οικισμό 120 χιλιόμετρα από τη θάλασσα, με έλλειψη νερού και ρεύματος κάποτε, με παιδιά πού δεν ήξεραν τί είναι τα ψάρια. Μια πραγματικότητα αξιοθρήνητη. Γεμάτη συμπόνια, λοιπόν, η δασκάλα μίλησε για τους μικρούς μαθητές τής πού, ενώ ξεκινούσαν με την Πομακική ως μητρική τους γλώσσα, μιλούσαν την Τουρκική και παράλληλα διδάσκονταν την Ελληνική στα μειονοτικά σχολεία.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

Ενδιαφέρον είχαν τα σχόλια Ελλήνων και μειονοτικών επιστημόνων.

Ο Δημαράς Αλέξης, Ιστορικός τής Εκπαίδευσης, σημείωσε την προσοχή πού απαιτείται: Είμαστε μέρος του συστήματος, είπα, αλλά πρέπει να προσέξουμε για να μην απορροφηθούμε, τα δε βήματα προς τα εμπρός πρέπει να γίνονται σιγά σιγά.

Ο Παναγιώτπουλος Βασίλης, Ιστορικός, διευθυντής του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών, σημείωσε ότι ανακλύπουν προβληματισμοί πολλοί ως προς την παιδαγωγική τής Ιστορίας, αλλά και ως προς το μεταβιβάζσιμο τής Ιστορίας. Ότι το εύληπτο τής Ιστορίας έχει περιθώρια και όρια όχι ανυπέβλητα. Ότι δεν μπορούμε να λύσουμε με τεχνάσματα τις δυσκολίες τής μάθησης και ό,τι πάμε να «δώσουμε» στα παιδιά μας πάρα πολλή Ιστορία.

Ο Κουρτ Γιακούμπ χαρακτηρίσε την όλη προσπάθεια ακριβώς με τα λόγια «κίνηση εντυπωσιασμού άνευ προηγούμενου και ελιγμόπρόσκαϊρο». Έκρινε αναποτελεσματικό το πρόγραμμα γιατί η εκπαίδευση, είπα, των μειονοτικών δεν ήταν ποτέ αυτοσκοπός. Αντίθετα, ό,τι πάντα είναι αυτοσκοπός η πολιτική επιρροή και ό,τι με αυτή τη λογική τα θύματα θα είναι οι νέες γενιές τής μειονότητας. Σημείωσε ό,τι το ΥΠΕΠΘ προσπαθεί να επιβάλει στη μειονότητα τη συνείδηση τής παλιάς Ιστορίας, κάνοντας τους παρακάτω συσχετισμούς: 1) Δεν μάθαμε ποτέ για τον ξεριζωμό των Τούρκων από τα Βαλκάνια και τη Θεσσαλονίκη, αλλά μιλάμε έντονα για τη Μικρασιατική καταστροφή. 2) Διδάσκοντας τη νίκη των Ελλήνων στην Τριπολιτσά και αναφερόμενοι στη σφαγή χιλιάδων άμαχων Τούρκων, αναρωτιόμαστε μετά για την επίδραση του γεγονότος στις ψυχούλες των Τουρκοπαίδων... 3) Αναφέρθηκε στο γενεαλογικό δένδρο του Αλ. Ύψηλάντη, για να τον κατηγορήσει ως καταγόμενο από την Ρωσική τσαρική γενιά. 4) Μέχρι και τον Βασίλειο Βουλγαροκτόνο υπενθύμισε, ως τιμώμενο από την Ελληνική Ιστορία παρά την απάνθρωπη συμπεριφορά του. Ο Οζάν Αχμέτογλου, δημοσιογράφος,

Σέ ποιόν είπαμε ό,τι άνήκει τό Αίγαίο;

Μέ έρώτησή του στή Βουλή (15-2-07) ό βουλευτής Έβρου Γιώργος Ντόλιος ζητά από τό ΥΠ.Ε.Ε. νά μάθει τί σκοπεύει αυτό νά πράξει προκειμένου νά προστατεύσει τόν ενάλιο πλούτο του Βορείου (κι όχι μόνο) Αιγαίου μά και τούς άλιεις τής περιοχής μας, πού άπειλούνται από τίς τουρκικές πρακτικές στόν χώρο.

Άφου έπισημάνει τίς δυσάρεστες εξέλιξεις τής τελευταίας πενταετίας στή μέση άλεια τής Αλεξανδρουπόλης και τής Σαμοθράκης, μέ τήν δραματική μείωση του άλιευτικού στόλου κατά 35% και τήν κατακόρυφη αύξηση τής δυναμικότητας του αντίστοιχου στόλου τής τουρκικής πλευράς, σημειώνει ό,τι «κατά τούς μήνες Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέμβριο

διακόπτεται ή άλεια γιά έμάς λόγω τών ύποχρεώσεων μας πού προκύπτουν από τή συμμετοχή μας στήν ΕΕ. Τήν ίδια περίοδο,

οί Τούρκοι άλιεις άλιεύουν στά διεθνή ύδατα, μέ αποτέλεσμα νά μην επιτυγχάνεται ό στόχος τής προστασίας του ενάλιου πλούτου, και να χάνεται γιά τήν έλληνική πλευρά ή δυνατότητα «παραγωγικής άπόδοσης» κάθε Οκτώβριο, κατά τήν έναρξη τής άλιευτικής περιόδου». Έπίσης, «έπειδή οί Τούρκοι δέν ύπόκεινται στούς περιορισμούς τής ΕΕ, δραστηριοποιούνται άνεξέλεγκτα στό Αίγαίο, όχι μόνο κατά τή διάρκεια του καλοκαιριού, αλλά και από τήν άποψη τής χρησιμοποίησης άπαγορευμένων άλιευτικών εργαλείων και μεθόδων».

Δέν γνωρίζουμε άν αυτή τή φορά πρόκειται νά γίνει κάτι, στό παρελθόν ή άνακίνηση του θέματος στό Ευρωκοινοβούλιο δέν απέφερε τίποτε άπολύτως.

Νά θυμίσμε ό,τι χροόνια τώρα τά λέγαμε αυτά, άκόμη κι όταν τά ύπαρκτά διμερή προβλήματα παραμελούνταν από τά τραπέζια τής έλληνοτουρκικής εύωχίας; Άλλά, όχι, έμεις τότε ήμασταν «μιζεροι», «παρελθοντολόγοι» και χωρίς «όράματα». Έ, δώστε τώρα στούς μεροκαματιάδηδες τής θάλασσας νά φάνε συνυπαρξιακά όράματα και βραβεία Ιπεκτοί.

ομολόγησε μεν ό,τι διακρίνει στο πρόγραμμα μια έφεση για τη διατήρηση τής ταυτότητας και την εξέλιξη τής μειονότητας. Δεν περιμένει, όμως, ό,τι θ' αλλάξει η στάση τής Ελλάδας απέναντι στούς μειονοτικούς παρά μόνο κατά 50%. Τόνισε ό,τι πρέπει να αυξηθούν τα μειονοτικά Γυμνάσια και να ιδρυθούν πολλά νηπιαγωγεία για τη μειονότητα.

Ο Μουσταφά Μουσταφά, τ. Βουλευτής (ΣΥΝ), έκρινε θετικό το Πρόγραμμα, αν και «ευνουχιόμενο». Κατά τη γνώμη του πρέπει να γίνει και τουρκόφωνο το ελληνόφωνο πρόγραμμα επιμόρφωσης, γιατί έκρινε αμφίβολη την επάρκεια των διδασκόντων τής τουρκική. Σημείωσε ό,τι μπορεί σήμερα να έχουν αυξηθεί οι μαθητές των μειονοτικών Γυμνασίων, αλλά εκδήλωσε και σκεπτικισμό για το τελικό αποτέλεσμα μιας 9χρονης εκπαίδευσης των Τουρκοπαίδων σ' αυτά. Μπορεί να τα οδηγεί σε απώλεια τής πολιτισμικής και εθνικής ταυτότητάς τους, είπα, ενώ πιο πριν διαβεβαίωνε ό,τι δεν θέλουν, μαθαίνοντας σωστά τη μητρική τους γλώσσα, οι μειονοτικοί να γίνουν Τούρκοι. Απλώς αρνούνται να γίνουν ημίγλωσσοι από ημιαθεϊς εκπαιδευτικούς.

Ο ψυχίατρος Ιμπραήμ Ονσούνουγλου, με άπταιστα ελληνικά, κατέθεσε αμέσως το στίγμα του ρωτώντας: «Γιατί τόσο θερμό ενδιαφέρον για τή μειονότητα σήμερα, ενώ πριν από 30 χρόνια η γενική εκπαίδευση τής ήταν υπό διωγμό ανηλεή;». Αναφέρθηκε στην προσωπική του εμπειρία από τη Χούντα των Συνταγματαρχών, πρόσθεσε ό,τι από το 1991 αναθεωρήθηκε η

καταστροφική πολιτική για την εκπαίδευση και ό,τι από το 1998 αισθάνεται πολίτης ισότιμος, κρίνοντας θετικές τις διορθωτικές μέχρι σήμερα κινήσεις στα εκπαιδευτικά. Άλλος μειονοτικός, αν και αναγνώρισε το πρόσφατο ενδιαφέρον του ΥΠΕΠΘ για το καλό των μειονοτήτων, απευθυνόμενος προς τον Ιμπραήμ Ονσούνουγλου αμφισβήτησε την περί ιστιότητας ομολογία του λέγοντας: «Ισότημος θα είσαι, αν το κράτος σου παρέχει την άνεση να επιλέξεις π.χ. ο ίδιος σε ποια γλώσσα επιθυμείς να κάνεις τις σπουδές σου!»

Ο Κώστας Τσιτσελίκης, του Κέντρου Έρευνας Μειονοτικών Ομάδων, χαρακτηρίσε αναμενόμενη την πολιτικοποίηση του προγράμματος, ανέτρεξε στη Συνθήκη τής Λωζάνης, στούς κανόνες Δικαίου για τα μοντέλα Μειονοτικής Εκπαίδευσης, στην Αρχή τής Αμοιβαιότητας κλπ. Ευθύνης, για την αγκυλωμένη εδώ και 80 χρόνια κατάσταση ανάμεσα σε πλειονοτικούς και μειονοτικούς, απέδωσε και στην ελίτ τής μειονότητας, καταμαρτυρώντας τής ό,τι δεν προτάσσει λόγο ανεξάρτητο.

Η επίσκεψη τής ΥΠΕΞ κ. Μπακογιάννη, καθώς και η ύπόσχεση διορισμού ιεροδιδασκάλων σχολιάστηκαν δυσμενέστατα, από τον Κ. Τσιτσελίκη («κανένα θέμα δεν ήταν τής αρμοδιότητάς τής») κι από τον Μ. Μουσταφά («Δεν θέλουμε να γίνουμε Ταλιμπάν!»)

* Τό κείμενο βασίστηκε στην καταγραφή τής εκπαιδευτικού / Ιστορικού κ. Σπαθάτου Αδαμαντίας - Ανδρονίκης τήν όποια θερμά εύχαριστούμε

Μνήμη Θρακικής Διασποράς 2007

Οι άνωτέρω εικονιζόμενοι είναι μερικές από τις προσωπικότητες που ανέδειξε η Θράκη τον τελευταίο αιώνα και που περιλαμβάνονται στα πρόσωπα που σκοπεύει να τιμήσει ο «ΒΟΡΕΑΣ» μέσα στο 2007, στα πλαίσια των εκδηλώσεων που προγραμματίζει.

Εφέτος λοιπόν κλείνουν 30 χρόνια από τον θάνατο του μεγάλου ζωγράφου **Γεώργιου Γουναρόπουλου** (1889 Σωζόπολη Ανατολικής Ρωμυλίας - 1977 Αθήνα), δείγμα της δουλειάς του οποίου είναι οι εκπληκτικές τοιχογραφίες στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου Αθηνών.

Φέτος επίσης συμπληρώνονται 150 χρόνια από τη γέννηση του **Χρήστου Τσουντα**, του πατριάρχη της προϊστορικής αρχαιολογίας στην Ελλάδα. Ο Τσουντας γεννήθηκε στη Στενήμαχο της Ανατολικής Ρωμυλίας, δίδαξε Αρχαιολογία στο ΑΠΘ και υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Έσκαψε σε μία σειρά αρχαιολογικών χώρων, συνέχισε το έργο του Σλήμαν στις Μυκήνες και ανέδειξε τόσο τον κυκλαδικό πολιτισμό όσο και τους προϊστορικούς οικισμούς της Θεσσαλίας. Ο **Γρηγόριος Μαρασλής** (φέτος κλείνουν 100 χρόνια από τον θάνατό του) υπήρξε

έθνικός ευεργέτης όχι μόνο της Ελλάδος αλλά και της δεύτερης πατρίδας του, της Ρωσίας (ήταν δήμαρχος Οδησού επί 17 χρόνια). Η σημαντικότερη προσφορά του Μαρασλή ήταν η σύσταση της «Βιβλιοθήκης Μαρασλή», ενός έκδοτικού οργανισμού που με τη χορηγία του εξέδωσε σπουδαία επιστημονικά και λογοτεχνικά έργα.

Ο **Γιώργος Ίωάννου**, ποιητής και πεζογράφος, με καταγωγή από την Ανατολική Θράκη, είναι γνωστός κυρίως από όσα έγραψε για τη Θεσσαλονίκη («Πρωτεύουσα των προσφύγων») όπου μεγάλωσε. Φέτος συμπληρώνονται 80 χρόνια από τη γέννησή του.

Στην ίδια συγκυρία θα τιμηθούν ο γιατρός και πολιτικός **Θωμάς Δοξιάδης** από τη Στενήμαχο, ο συμπατριώτης του στρατιωτικός (και μακεδονομάχος) **Καπετάν Αμβρακιάτης**, ο Κομοτηναίος καθηγητής ιατρικής **Αλέξανδρος Συμεωνίδης**, ο Σουφλιώτης διηγηματογράφος **Τριαντάφυλλος Πίττας**, ο Κομοτηναίος λαογράφος **Στίλπων Κυριακίδης** κ.ά.

Τέλος, 80 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την ίδρυση του παλαιότερου θρακικού πολιτιστικού σωματίου από πρόσφυγες της ανατ. Θράκης, της **Εταιρείας Θρακικών Μελετών** από τον άειμνηστο Πολύδρο Παπαχριστοπούλου, μία πολιτιστική παρακαταθήκη που τροφοδότησε τόσους χιλιάδων ανθρώπων.

οι οποίοι εκτός της κύριας χρήσης τους αποτελούσαν και την οπτική διέξοδο των κτιρίων προς την θάλασσα. Αυτό δυστυχώς αποδείχθηκε και το μεγαλύτερο «μειονέκτημα» τους! Ήταν δυνατόν αυτά τα φιλέτα να παραμείνουν για χρήση από τους... απλούς Θρακιστάνους; Ούτε κατά διάνοια! Έπιασε δουλειά ο ανεκδιήγητος πρώην Διοικητής λες κι ήταν μαγαζί του και «παραχώρησε» τους δύο καλύτερους χώρους για γραφεία γνωστών μεγαλοκαθηγητάδων, άλλον έναν τύποις για βιβλιοθήκη στην ουσία για ανάπαυση γιατρών κάποιων Κλινικών και έναν για μελλοντική εγκατάσταση του μηχανήματος λιθοτριψίας. Κερασάκι στην τούρτα, η πρόσφατη εστειλική σχεδόν κατάληψη και άλλου χώρου στον 2ο όροφο, χωρίς καν φυσικά μια τυπική απόφαση του ΔΣ για τα μάτια του κόσμου, για να γίνει δήθεν χώρος εκπαίδευσης.

Εντάξει, είπαμε, στο Θρακιστάν δεν φημιζόμαστε για μαχητικότητα και διεκδικητικότητα, αλλά μη προσπαθούν να μας πείσουν ότι σε ένα από τα μεγαλύτερα Νοσοκομεία των Βαλκανίων (και όχι μόνο) δεν είναι δυνατόν να βρεθούν άλλοι χώροι για να καλυφθούν οι όποιες ανάγκες προέκυψαν. Υπάρχει άραγε ένας έστω παράγοντας του δημοσίου βίου της περιοχής - υφυπουργός, βουλευτής, δήμαρχος, νομάρχης κλπ - ικανός να σταματήσει αυτό το θλιβερό φαινόμενο και να φροντίσει να αποδοθούν οι χώροι στους φυσικούς τους δικαιούχους, τους απλούς πολίτες; **Κ.Κ.**

Νοσοκομείο Αλεξανδρούπολης Αυθαιρεσιών συνέχεια

Πολλές ενστάσεις δικαιούνται να έχει κανείς για τον τρόπο που φτιάχτηκε το Νοσοκομείο Αλεξανδρούπολης, η επονομαζόμενη Ναυαρχίδα.

Τρομακτικά μεγάλο, λες κι έγινε για να βασανίζει καθημερινά εργαζόμενους αλλά και επισκέπτες και συνοδούς ασθενών. Απίστευτα δυσλειτουργικό, με δεδομένες μάλιστα τις γνωστές ελλείψεις σε τραυματιοφορείς, νοσοκόμους, νοσηλευτές και πάει λέγοντας. Απέραντοι διάδρομοι και νεκροί χώροι που χρειάζονται θέρμανση το χειμώνα, ψύξη το καλοκαίρι και συνεχή καθαριότητα και συντήρηση φυσικά. Άθλια κατασκευή με ρωγμές, σοβάδες να πέφτουν απ' τα ταβάνια σε θαλάμους, νερό να τρέχει από παντού όταν βρέχει, ασανσέρ που κολλάνε - όταν λειτουργούν. Πινακίδες που περισσότερο μπερδεύουν παρά διευκολύνουν τον κοσμάκη να βρει αυτό που ψάχνει μέσα στον λαβύρινθο. Οκτώ χιλιόμετρα έξω από την πόλη, μοναδικό στην πόλη, σε αντίθεση με όλες τις ανάλογες περιπτώσεις (Πάτρα, Ιωάννινα, Ηράκλειο, Λάρισα), η χαρά της συμπαθούς τάξης των ταξιτζήδων.

Εν πάση όμως περιπτώσει, έτσι έκρινε ότι έπρεπε να γίνει ο αρχιτέκτονας, έτσι το κατασκεύασε. Προέβλεψε λοιπόν ανάμεσα στα νοσηλευτικά τμήματα και χώρους αναμονής των συνοδών των ασθενών,

Τα βασικά δεδομένα των πετρελαίων της Κύπρου

Ν. Λυγερός

Τα πετρέλαια της Κύπρου δεν ανήκουν σε μία νέα τάξη πραγμάτων όπως έλεγε το σχέδιο. Είναι ένα διαχρονικό στοιχείο που δεν αποτελεί μόνο το μέλλον μιας πολιτικής αλλά και το παρελθόν μιας στρατηγικής. Το Γαλλικό Ινστιτούτο Πετρελαϊκών Ερευνών είχε ήδη εκδώσει ένα χάρτη εκτιμήσεων για τη νοτιοανατολική Μεσόγειο εδώ και δεκαετίες. Κατά συνέπεια, οι πιθανές περιοχές με εκμεταλλεύσιμα κοιτάσματα ήταν γνωστές εδώ και χρόνια. Είναι λοιπόν ένας παράγοντας στη δομή της πολιτικής της Κύπρου ανεξάρτητα αν η στρατηγική της σιωπής ήταν η μοναδική στρατηγική αυτού του κράτους για διάφορους λόγους.

Ένα άλλο δεδομένο δεν είναι μόνο η Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη της Κύπρου αλλά και το τεράστιο μέγεθος του F.I.R. της Κύπρου που βέβαια δεν συμπίπτει με τα χωρικά ύδατα, αλλά που επιτρέπει την ασφάλεια του εναέριου χώρου και των μελλοντικών πετρελαϊκών εγκαταστάσεων. Το μέγεθος του FIR της Κύπρου εξηγείται από την επιθυμία των Άγγλων να ελέγχουν το βόρειο μέρος της περιοχής του Suez. Αυτό το διευκρινίζουμε για όσους επιμένουν να μην καταλαβαίνουν τα βρετανικά συμφέροντα της περιοχής. Όσο γι' αυτούς που προσπαθούν να μας εξηγήσουν με τον δικό τους τρόπο το Σχέδιο όσον αφορά στο Ηνωμένο Βασίλειο, θα ήταν καλύτερο να ξαναδιαβάσουν την παράγραφο 3 του Αρθρου 5 και το Αρθρο 6 του πρόσθετου πρωτοκόλλου στη Συνθήκη Εγκαθίδρυσης.

«*Το Ηνωμένο Βασίλειο να συνεχίσει να απολαύει πλήρους και ανεμπόδιστης πρόσβασης για οποιοδήποτε σκοπό στα ύδατα μεταξύ των υδάτων τα οποία η Ενωμένη Κυπριακή Δημοκρατία δεν θα*

διεκδικήσει που εφάπτονται στο ανατολικό μέρος της περιοχής της Κυρίαρχης Βάσης Δεκέλειας που ενώνεται με τη θάλασσα (το οποίο μέρος σημειώνεται στον Χάρτη Α με μια περιοχή 16,10 τ.χλμ) και ύδατα τα οποία η Ενωμένη Κυπριακή Δημοκρατία δεν θα διεκδικήσει που εφάπτονται στο δυτικό μέρος της περιοχής της Κυρίαρχης Βάσης Δεκέλειας που ενώνεται με τη θάλασσα (το οποίο σημειώνεται στον Χάρτη Α με μια περιοχή 5,01 τ.χλμ).»

«Η περιοχή Σωτήρας στην οποία επιτρέπεται εκπαίδευσης μικρής ρουτίνας

σύμφωνα με τη 2 η παράγραφο του Αρθρου 3 του Μέρους IV του Προσαρτήματος Β της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης θα επεκταθεί νότια της Σωτήρας, Στεράκοβου και Παραμάλι, και η πρόσθετη περιοχή θα περιλαμβάνει τη γη βόρεια της οδικής αρτηρίας Λεμεσού-Πάφου. Τα νέα σύνορα της περιοχής Σωτήρας θα καθοριστούν και θα σημειωθούν σε χάρτες από το πρόσωπο που θα διορισθεί από την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, σύμφωνα με το Αρθρο 2 της Κωδικέλλου του παρόντος Πρωτοκόλλου.»

Το Σχέδιο ανήκει πια στην ιστορία. Πρέπει όμως να γνωρίζουμε την ιστορία για να μην μας μπερδεύουν μερικοί που προωθούν έμμεσα άλλα συμφέροντα που δεν είναι ούτε της Ελλάδας ούτε της Κύπρου.

Αποκαλύψεις...

Apocalypse: «Ένα φιλμ αποκρουστικό, σαν σαπουνόπερα σε σκηνοτικό National Geographic με περίσσειμα βίας», σύμφωνα με κριτικές δημοσιογράφων στον ελληνικό και αγγλόφωνο τύπο. «Ο Μελ Γκίμπσον με την παθολογική εμμονή του στην ακραία, στα όρια του σαδισμού, βία», «εξόργισε» μία μερίδα των σινεφίλ που «σοκαρίστηκαν» με την (τόσο σπάνια άραγε;) βία. Και φυσικά κάποιος άδραξαν την ευκαιρία να πελεκήσουν περαιτέρω το προφίλ του ηθοποιού - σκηνοθέτη - παραγωγού. Προς τι το μίσος και ο σφαραγισμός;

Κάποτε στην Αμερική ο Γκίμπσον αποφασίζει να ιδρύσει τη δική του εταιρεία παραγωγής για να απελευθερωθεί από το κατεχόμενο καθεστώς της Έβδομης Τέχνης. Ξεκινάει το 2004 με «Τα Πάθη του Χριστού», μία ταινία που κατονομάζει, με ρεαλιστική ωμότητα τους πολέμους του Ιησού και τους δείχνει ως υπεύθυνους για

τη σταύρωση. Παράλληλα ο πατέρας του με δηλώσεις του αμφισβητεί το Ολοκαύτωμα κι ο υιός αναγκάζεται να απολογηθεί για τις πατρικές «αντισημιτικές δηλώσεις». Το καλοκαίρι 2006 ο Μελ συλλαμβάνεται γιατί πάνω στο κέφι «πάτησε» τη Lexus του λίγο παραπάνω. Στολίξει τον (Εβραίο!) αστυφύλακα με επίθεση κατά των Εβραίων, «υπεύθυνων για όλους τους πολέμους στον κόσμο». Και αρχίζουν τα όργανα... Ο 50χρονος Γκίμπσον, μετά από 24 ώρες κράτησης, για να γλιτώσει της φυλακής τα σίδερα υποχρεούται: **1)** Για 4,5 μήνες, 5 φορές την εβδομάδα να συμμετέχει σε ομάδα των Ανώνυμων (;) Αλκοολικών (με λένε Μελ και είμαι καλά) **2)** Για ακόμη 7,5 μήνες, τρεις εβδομαδιαίως, να ξανασυμμετέχει σε ομάδα των Α.Α. (και ο Μελ είναι ok) **3)** Για ακόμη 3 μήνες συμμετοχή σε πρόγραμμα «η κακομεταχείριση ως απόρροια αλκοολισμού» **4)** 1.300 δολάρια πρόστιμο **5)** Παρακράτηση άδειας οδήγησης για 3 μήνες **6)** Στα πλαίσια κοινωνικής προσφοράς, ανακοινώσεις για τους κινδύνους χρήσης αλκοόλ κατά την οδήγηση. (Οχι άλλο κάρβουνο!...)

Παρά τις δηλώσεις του για φίλους του με... αριθμούς στα χέρια, το Apocalypse δέχτηκε διθυραμβικές... επικρίσεις. Στα προσεχώς: Η εταιρεία του ανέλαβε μία τετράωρη αναφορά, σε μορφή εισοδίων για το ABC, στο «Ολοκαύτωμα»: Μια αληθινή ιστορία αγάπης βασισμένη στα απομνημονεύματα της Flory A. Van Beek, μιας Ολλανδοεβραίας και του μη Εβραίου συντρόφου της που την έσωσε από τους Ναζί. Άραγε το μάθημα - πάθημα θα τον οδηγήσει σε ένα apocalypse ή μία sygnomi; **Π.Μ.**

Το Μικρασιατικό Ζήτημα στο νέο βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού

Κ. Φωτιάδης, Καθηγητής Νεότερης Ιστορίας (Παν/μιο Δυτικής Μακεδονίας)

Η ενασχόλησή μου με το βιβλίο της Στ' Δημοτικού της κυρίας Ρεπούση απορρέει πρώτα από την ιδιότητά μου ως ιστορικού που αναλώθηκε στη μελέτη των ιστορικών γεγονότων του ευρύτερου χώρου της Μικράς Ασίας και έπειτα από την ιδιότητά μου ως παιδί πρόσφυγα προερχόμενου από το χώρο του ιστορικού Πόντου. Επειδή φρονώ ότι και οι δύο αυτές ιδιότητες μου στοιχειοθετούν το δικαίωμα να εκφράζω άποψη αναφορικά με το μείζον κατά την εκτίμησή μου ζήτημα της συγκεκριμένης διαχείρισης του Μικρασιατικού θέματος από το εγχειρίδιο της κυρίας Ρεπούση, αποφάσισα να καταθέσω και τη δική μου αντίληψη των πραγμάτων.

Τι είναι ιστορία

Η πρώτη θεωρητική-ιδεολογική ένσταση που έχω αφορά στο μείζον ζήτημα του τι είναι η ιστορία. Σύμφωνα με την παραδοσιακή αντίληψη της ιστορίας που κυριάρχησε ως το 1940 η ιστορία ήταν μια παράδοση προσέγγισης των πρωτογενών πηγών. Η παράδοση αυτή σχετιζόταν με τον έλεγχο της γνησιότητάς τους, ενώ ο ιστορικός αποδεχόταν την εξάλειψή του ως υποκειμένου για να πετύχει την ανάπλαση του παρελθόντος μέσα από τον αφηγηματικό λόγο. Με το ιστοριογραφικό παράδειγμα της σχολής των Annales η ιστορία έπαψε να λειτουργεί ως αφήγημα και αντιμετώπιστηκε ως πρόβλημα. Σύμφωνα με την εκδοχή του μοντερνισμού ο οποίος αποτελεί έναν συγκεκριμένο του θετικισμού, του μαρξισμού και του δομισμού στα πλαίσια της ιστορίας ο ιστορικός διαλέγεται με τις ποικίλες όψεις μιας πολύμορφης πραγματικότητας, μέρος της οποίας αντιπροσώπευαν οι πηγές και να διαμορφώσει τη δική του ολιστική προσέγγιση (Κόκκινος 1998, Μαυροσκοπούς 2005). Ακόμα ο ιστορικός οδηγείται σε μια αναγωγή του ειδικού στο γενικό και του τοπικού στο εθνικό και το παγκόσμιο και σε μια αντιστοίχιση υλικών, δομών και νοοτροπιών. Οι μεταβολές στο οικονομικό πεδίο ευθύνονται σύμφωνα με τον μοντερνισμό για τη μετεξέλιξη των ιδεών στο πεδίο της κοινωνίας ενώ οι δομές και πολύ λιγότερο τα υποκείμενα διαδραματίζουν κυρίαρχο ρόλο στην ιστορική εξέλιξη.

Πριν από το τέλος του 20ου αιώνα δημιουργήθηκε μια κρίση δομών στις ιστορικές σπουδές που οδήγησε στο εγχείρημα του μεταμοντερνισμού ή της μετανεωτερικότητας. Τα βασικά σημεία τριβής με το ερμηνευτικό μοντέλο του μοντερνισμού είναι η στρόφη του ενδιαφέροντος στην πολιτισμική ιστορία, η αντίληψη ότι οι πηγές είναι κείμενα που διαμεσολαβούν ανάμεσα στην ιστορική πραγματικότητα και στην αφηγηματική της αναπαράσταση, η εισαγωγή του ερμηνευτικού σχήματος της ασυνέχειας και η έμφαση στις ιστορίες επί μέρους ομάδων, τάξεων, κοινωνιών.

Επειδή λοιπόν κάθε βιβλίο απαντά με τον τρόπο του στο ερώτημα τι είναι η ιστορία, φρονώ ότι το συγκεκριμένο βιβλίο της Στ' Δημοτικού ανήκει εξ ορισμού στη μετανεωτερική εκδοχή της ιστορίας, αφού δεν αποπειράται να δημιουργήσει έναν ενιαίο εθνικό ιστορικό μύθο, δίνει ερεθίσματα για να δείχτει ο διαμεσολαβημένος χαρακτήρας των πηγών (βλ. την πρόταση να συγκριθούν οι αντιδράσεις των Ελλήνων μετά την αποβίβαση του Ελληνικού στρατού στη Σμύρνη με το λόγο του Κεμάλ για την ελληνική κατοχή της Σμύρνης) και παρουσιάζει το εθνικών διαστάσεων γεγονός της Μικρασιατικής εκστρατείας

και καταστροφής κατακερματισμένο, χωρίς διαθέσιμες αιτιολογικές προσεγγίσεις, εκεί όπου η σχολή των Annales θα αναζητούσε διαπλοκές στο διπλωματικό πεδίο. Η εκδοχή ανάγνωσης της ιστορίας που προκρίνεται από τη συγγραφέα πόρρω απέχει εξάλλου της παραδοσιακής εκδοχής που εστίαζε στην προσέγγιση των συμβάντων.

Προσωπικά θεωρώ ότι η επιστημονική οπτική των συναδέλφων είναι πάντοτε σεβαστή. Εντοπίζω όμως στη συγκεκριμένη ανάγνωση του Μικρασιατικού Ζητήματος από την κυρία Ρεπούση μια μεγάλη αντίφαση: την απόπειρα να συγκεκριάσει το παραδοσιακό και ιστοβίασθη του εθνοκεντρικό εγχείρημα της κατασκευής ενός εγχειριδίου εθνικής ιστορίας για τα παιδιά της Στ' Δημοτικού με αντιπαραδοσιακά υλικά: με υλικά του μετανεωτερικού παραδείγματος όπως ο κατακερματισμός των πολλών επί μέρους ιστοριών, κοινωνιών και η καθόλου υποψιασμένη και συχνά ύποπτη προσπάθεια να αμβλυνθούν εκείνες οι χωρίζουν τους ιστορικούς μύθους δύο γειτονικών λαών (στην περίπτωσή μας του ελληνικού και του τουρκικού) και δομούν την αντίληψη της ετερότητας.

Και εξηγούμαι: Οι Έλληνες και οι Τούρκοι μπορούν να γίνουν εταίροι σε μια ενιαία Ευρώπη μόνο αν συνειδητοποιήσουν το παρελθόν τους και μπορέσουν να αναθεωρήσουν τα σφάλματα που δυναμίτισαν τις μεταξύ τους σχέσεις. Δεν κερδίζεται η φιλία με «αποσιωπήσεις» του στυλ «χιλιάδες Έλληνες συνωστίζονται στο λιμάνι προσπαθώντας να μπουν στα πλοία και να φύγουν στην Ελλάδα». Η ιστορία είναι αμείλικτη, έχει τη δική της δυναμική και η συλλογική μνήμη της πολιτισμικής ομάδας από την οποία κατάγομαι και για την οποία σεμνύνομαι έχει να επιδείξει πολλές εκατόμβες θυμάτων που σφάζονταν από τους Τούρκους κυνηγούς την ώρα του συνωστισμού. Το κλίμα που δημιουργείται από το βιβλίο προσπαθεί απεγνωσμένα

να φέρει στη μνήμη μας αναλογίες με το συνωστισμό στα λιμάνια της σύγχρονης Ελλάδας την περίοδο των θερινών μας διακοπών. Πρόκειται όμως για μια ελάχιστα υποψιασμένη και πολύ ύποπτη εκδοχή της ιστορικής πραγματικότητας. Όσο και αν οι πρωτογενείς πηγές διαμεσολαβούνται οι πρόσφυγες έφτασαν στην Ελλάδα σε μαύρα χάλια. Όσοι ποτέ κατάφεραν να φτάσουν. Και αυτό είναι το μόνο που διαμεσολαβείται έτσι από όλους και από όλες τις ιστορικές σχολές σκέψης. Κυριολεκτικά από όλες.

Κατά τα άλλα συμφωνά με το πνεύμα ότι θα πρέπει να διαβάσουμε πάλι τις πηγές να συμφωνήσουμε επιτέλους με τη ρήση του Σολωμού ότι «το έθνος θα πρέπει να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό» και να δώσουμε απαντήσεις σε νέα ερωτήματα που τίθενται πλέον την περίοδο της παγκοσμιοποίησης όπως «Ποιο το μέλλον της εθνικής ιστορίας σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία» ή «Ποιο το δέον γενέσθαι στα πλαίσια της διαπολιτισμικής αγωγής με το μάθημα των επί μέρους εθνικών αναγνωσμάτων». Πρέπει όμως προηγουμένως να συναποφασίσουμε αν μπορούμε να δομήσουμε την εθνική ολιστική προσέγγιση της ιστορίας με μετανεωτερικά υλικά και αν αυτό συμβάλλει στην καλλιέργεια της ιστορικής συνείδησης των μαθητών μας.

Ελλαδοκεντρισμός-ελληνοκεντρισμός-αμερικανοκεντρισμός

Ένα από τα σημεία τριβής μου με την παραδοσιακή ιστορική σχολή ήταν και η εμμονή της στην ελλαδοκεντρική διάσταση. Εξηγούμαι ότι εννοώ την προσκόλληση του ιστορικού αφηγήματος στα πεπραγμένα του Ελληνικού Βασιλείου. Η ιστορία των ελληνικών πληθυσμών που βρέθηκαν έξω από τα όρια του Ελληνικού Κράτους το 1830 ή το 1912 δεν απασχολούσε ποτέ την επίσημη ιστορία. Η στρέβλωση αυτή καθιστούσε εξ ορισμού αναθεωρητέα κατά την εκτίμησή μου την παραδοσιακή σχολική ιστορία. Η αναθεώρηση όμως αυτή έγινε επιδεινώνοντας τα πράγματα στο παρόν βιβλίο και σε λίγο θα νοσταλγούμε τις 12 σελίδες του Μικρασιατικού Ζητήματος του προηγούμενου βιβλίου. Πώς φτάσαμε όμως σε αυτό το σημείο; Η εξήγηση είναι απλή: αν μέχρι τώρα η παρουσίαση ενός ακμαίου ελληνικού πολιτισμού έξω από τα όρια του Ελληνικού Κράτους υπήρχε φόβος ότι θα έδινε τροφή στον νεοελληνικό αλυτρωτισμό, και θα προετοίμαζε ιδεολογικά τους Έλληνες για δυναμικές διεκδικήσεις αλύτρωτων πατριδών, ο μετασχηματισμός της ανθρωπότητας σε ένα παγκόσμιο χωριό προϋποθέτει τον στραγαλισμό της εθνικής ιδιαιτερότητας και συνείδησης για

να προετοιμαστεί έτσι η αφομοίωση στο αμερικάνικο μοντέλο. Ο αφελληνισμός διευκολύνεται από την ελληνοτουρκική φιλία και την απώλεια της συλλογικής μνήμης. Μόνο έτσι η ανθρωπότητα πορεύεται ειρηνικά σύμφωνα με τους νόμους της παγκόσμιας αγοράς. Και αυτή την αντίληψη ακολουθεί το παρόν βιβλίο που απονευρώνει εσκεμμένα το λόγο και αποφεύγει να δώσει έμφαση σε όσα μας χωρίζουν με τους Τούρκους. Λυτάμαι αλλά δε θα αντικαταστήσω τον ελλαδοκεντρισμό, που δεν με εκφράζει καθότι θιασώτης του ελληνοκεντρισμού, από το ιδανικό του αμερικανοκεντρισμού.

Η διαχείριση της ιστορικής μνήμης των Μικρασιατών & Ποντίων

Και έρχομαι τέλος στη σκύλευση της ιστορικής μνήμης των Μικρασιατών και Ποντίων που επιχειρείται από το συγκεκριμένο βιβλίο. Θα μπορούσα σε αυτό το σημείο να γράψω πολλά για τις ιστορικές ανακολουθίες, τις αντιφάσεις του, την έλλειψη καταμερισμού της ύλης ανάμεσα στον ελλαδικό και τον μικρασιατικό - παρεξίτητο Ελληνισμό. Ως τότε θα αγνοούμε συνειδητά τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου από τους νεότουρκους και τους κεμαλικούς; Δεν θα πω τίποτα όμως από όλα αυτά. Θα τονίσω μόνο το συναισθηματικό κομμάτι σε ό,τι με αφορά και θα ζητήσω από τη συγγραφέα να μου εξηγήσει πόσο παιδαγωγικά ορθό είναι να έρθουν τα παιδιά μου και τα παιδιά όλων των Μικρασιατών αντιμέτωπα με μια εκδοχή της ιστορίας όπως αυτή περί συνωστισμού για θερινές διακοπές που υπηρετείται από το παρόν βιβλίο και στην παράδοση της οικογένειας που φυλάγει τις αναμνήσεις από αυτό το παρελθόν ως οικογενειακά κειμήλια με ξεχωριστή συμβολική αξία. Ποιον θα πιστέψουν τα παιδιά μας; Δε νομίζετε κυρία Ρεπούση ότι θα μας κάνετε αξιόπιστους, ανακόλουθους, αφερέγγυους και μυθομανείς, μόνιμα απολογούμενους απέναντι σε μια νέα γενιά που δεν έχει δικές της μνήμες από πολέμους και καταστροφές; Μας αξίζει κάτι τέτοιο, να αποξενωθούμε και να καταδικαστούμε συλλήβδην ως κατασκευαστές εθνικών μύθων; Η διαχείριση της ιστορικής μνήμης των Μικρασιατών και Ποντίων και των άλλων προσφύγων είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να αντιμετωπιστεί μέσα από ένα βιβλίο σαν της κυρίας Ρεπούση. Τόσο σοβαρή ώστε το συγκεκριμένο βιβλίο μας πληγώνει σήμερα. Και μας κάνει να αισθανόμαστε κι εμείς πρόσφυγες και σήμερα στην Ελλάδα που δεν συμεριζείται τις ευαισθησίες μας. Καιρός του σπείρειν, καιρός του θερίζειν...

ΜΠΕΝΙΕΣ

- Άσε, εγώ βλέπω με τ' αυτιά
και άκουω με τ' αυτιά.

- Πώς γίνεται αυτό;

- Όταν πάω κάπου, πάω ολόκληρος.

- Πώς τό καταφέρνεις;

- Δεν υπάρχει τό βέλος και ό στόχος,
παρά μόνο τό βέλος που γίνεται στόχος.

- Δεν σ' έπιασα.

- Τό νομίζεις εύκολο;

- Μιλās δύσκολα.

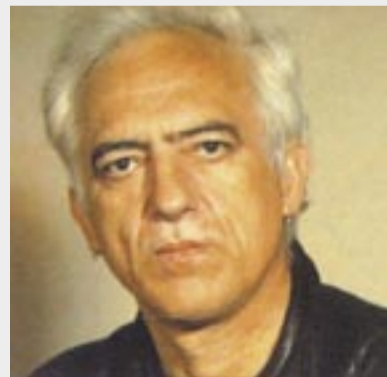
- Εσύ έχεις κολλήσει στά εύκολα,
μέ τόν έαυτό σου βάλτα.

Δόν Σάντσο - VRIZΩ Ντου
Γιακαμπόσο πάλυα Βουλτσίδης
SUMO FUNDO Μπαμπατζιάν

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ:

Οί γκεμπελιές περίσσεψαν...

Καθώς ή «δημοσιογραφία» τού μισελληνικού «Ιού» της Έλευθεροτυπίας με τό θέμα των βιβλίων Ιστορίας που φτιάχνουν παραμύθια για τούς ιθαγενείς, έχει άγγιξει νέα ρεκόρ αισχροσύνης, ό Γιώργος Καραμπελιάς δέν άντεξε και τούς έστειλε μαζί μέ ένα θαυμάσιο άρθρο και μία χεστήριο έπιστολή, σέ κόσμιο, βεβαίως, ύφος. Εκεί μιλάει για τίς γκεμπελικές μεθόδους των λεγάμενων, που μέ θράσος χιλίων πιθήκων γράφουν για «Μεζούρα της Εθνοκοφροσύνης» (!!!) ένα κείμενο παραχαράξεων και συκοφαντιών από τούς μαίτρ τού είδους. Έφτασαν στό σημείο νά χρεώσουν στόν Καραμπελιά ένα ξένο, έξωφρενικό κείμενο πού ζήτουμε κρέμασμα των συγγραφέων! Αλλά, είχαν κάνει «λάθος»

οί άνθρωποι, μήν τούς παρεξηγείτε, τό αναγνώρισαν άλλωστε... Κατά τ' άλλα, μέ ένα πνεύμα που θυμίζει ασφαλίδες τού '50, ψάχνουν διαπλοκές χώρων και προσώπων, χωρίς νά λένε πουθενά τίποτα για τήν ουσία της υπόθεσης: Για τίς ξένες υπηρεσίες που άνοιχτά χρηματοδοτούν τίς νέες «ιστορίες», για τόν ρόλο τού ντόπιου και μη μεγάλου κεφαλαίου, για τήν πολεμική της νεοαποικιοκρατίας κατά τού πατριωτισμού κτλ κτλ.

